ലക്ഷ്മീഭായി ഗ്രന്ഥം 1923-24

പുസ്തകം 14 ലക്കം 10

R63m2ll, M1V0
M24.14.N
186741

759

Regd: No. M. 916.

THE VEDANTA DIPIKA

வேதாந்த தீபிகை.

ரக்தாக்ஷிவருஷ,
1923—1924.
ஸம்புடம் 14.

ஆடிமீ.
JULY.
ஸஞ்சிகை 10.

பத்ராதிபர்.
கடாதூர்
ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,
பி.ஏ., பி.எல்.

காரியதர்சி.
ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவ
அய்யங்கார், எம்.ஏ.

2 - AUG 1924

விஷய ஸூசிகை.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள். 265
2. ச்ருதி ப்ராமாண்யம்:—ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீசைலசக்ரவர்த்தி, பி.ஏ. 274
3. அடிமைத்திரம்.—திருமகள் நிலயம், ஆ. வ. பத்மநாபாசார்யர். 281
4. மதப்ரஷ்ட ப்ராயச்சித்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களும். இஞ்சிமேடு, ஸ்ரீ. உப. வே. ரங்கநாதாசார்யர் 17
5. நம்மாழ்வாரின் வைபவமும் திருவாய்மொழியின் பெருமையும். ஸ்ரீ. உ. வே. பண்டிதபூஷணம், சே. நரஸிம்மாசார்யர். 9
6. ஸ்ரீ ஸச்சரித்ர ரக்ஷை, தமிழ்மொழி பெயர்ப்புடன்.— ஸ்ரீ. உ. வே. பண்டிதபூஷணம், சே. நரஸிம்மாசார்யர். 57

K. R. Press, Madras.

வருஷச்சந்தா ரூ. 3—0—0.] [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 4.

உலக பிரசித்திப் பெற்றது.

"டிக் - டாக்" | கடியாரம் விலை, | **ரூ. 3.**

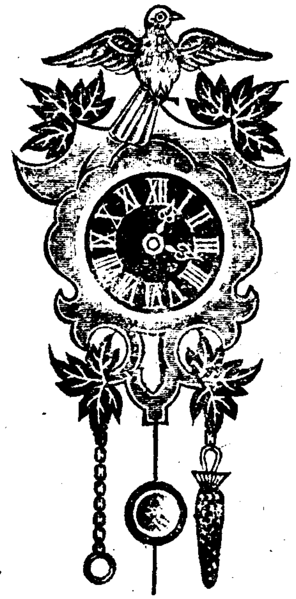

ஜெர்மனி தேசத்தில் செய்யப்பட்டது. மிக்க அழகாயுள்ளது. சுவற்றில் மாட்டக்கூடியது. காலத்திற்குச் சரியான மணியைக் காட்டக்கூடியது. விலை குறைவு. பலமதிகம். இன்றைக்கே எழுதுங்கள்.

"டிக் - டாக்"

கடியாரம் 1-க்கு விலை ரூ. 3.

(ரிஜிஸ்டர்ட்)

விலாசம்:— பீடர் வாச் கம்பெனி,

தபால் பெட்டி நே. 27.

மதராஸ்.

விளம்பரம்.

தீபிகைக்கு 'வ்யாஸங்கள்' சந்தா, விலாஸ மாறுதல்கள், இன்னும் தீபிகை விஷயமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விவரத்துக்கு ஆகும் கடிதங்கள் எல்லாம் ஸபையின் கார்யதரிசிக்கு, 2/11 ஆதியப்ப முதலி தெருத்,புரசைபாக்கம், வேப்பேரி போஸ்டு என்ற விலாஸத்துக்கு அனுப்பவேணும்.

வ்யாஸம் எழுதுகிறவர்கள் விஷயத்தை எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதிப் பிரமாணங்களைக் கீழ்க்குறிப்புக்களாக எழுதியனுப்பவேணும். ஸம்ஸ்க்ருத ஶ்லோகங்களுக்கும் வாக்கியங்களுக்கும் கூடவே தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு எழுதிவிடவேணும். வ்யாஸங்கள் நேரில் அச்சாபீசுக்கு அனுப்பப்படுவதால் எழுத்துக்களை ஸ்பஷ்டமாகவும் விளமாகவும் கடுதாசியின் ஒரு பக்கத்திலேயே எழுதி அனுப்பும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிறது.

மெம்பர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விலாஸத்துக்கு ஸஞ்சிகைகள் அப்பேர்தைக்கப்போது வெகு ஜாக்ரதையுடன் அனுப்பப்பட்டு வருகின்றன. ஸஞ்சிகைகள் வேண்டிய அளவு தான் அச்சிடப்படுவதால் தபால் மூலமாகவோ, ஸரியான முகவிலாஸம் இல்லாததினாலோ சேராத ஸஞ்சிகைகளுக்கு நாங்கள் உத்தரவாதமாகமாட்டோமென்று விநயத்துடன் தெரிவிக்கிறோம்.

பழைய ஸஞ்சிகைகள் அடங்கிய புஸ்தகங்கள் ஸ்வல்பமாக இருப்பதாலும் தேவை ஜாஸ்தியாக இருப்பதாலும், வேண்டியவர்கள் தாமதமின்றி எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளவும்.

கார்யதர்சி.

2-AUG 19..

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:— கடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி. ஏ., பி. எல்.
காரியதரிசி:— ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், எம். ஏ.

ஸம்புடம் 14.] ரக்தாக்ஷி௵, ஆடி௴. [ஸஞ்சிகை 10

" த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா॥

ஸ்ரீபாகவதம். 1-9-23.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

நமது புதிய அத்யக்ஷர்

நமது சென்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் அத்யக்ஷ ப்ரதிநிதி (Vice-president) களில் முதல்வராயிருந்து வந்த ஸ்ரீமான் உ. வே. கனம் ஜஸ்டிஸ் வன்பாக்கம் வேங்கடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியை ஸபையின் நிர்வாஹக் கம்மிட்டியார் நமது ஸபாத்யக்ஷர் (president) ஆக மிகுந்த குதூஹலத்துடன் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த ஸ்வாமி நமது ஸபையின் யோக க்ஷேமங்களில் ஆதி முதல் மனப்பூர்வமாக ஈடுபட்டுச் சரீரத்தாலும் த்ரவ்யத்தாலும் கைங்கர்யபுத்தியோடு அதற்காக நாளிது வரையில் செய்துவரும் ஊழியங்களை நமது ஆப்தர்களனைவரும் அறிவார்கள். நம் ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷண விஷயமான இவரது உபகாரங்கள் பலவே. அவற்றை விரிக்காமல் 1922௵ மார்கழி௴த்தில் சென்னையில் நடைபெற்ற நமது ஸபையின் வார்ஷிக மஹாஸங்கமொன்றை மட்டும் இங்கு உதாஹரணமாகக் குறிப்பிடுவோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் இவரைப்போல் உயர்ந்த பதவிகளிலுள்ளவர்களில் இவர

18741

ளவில் நமது ஸமூஹ ஸம்ப்ரதாய பரிபாலனாதிகளில் விசேஷ ச்ரத்தை காட்டினவர்கள் வெகுஜன யில்லை. இவருடைய தலைமையின் கீழ் நமது ஸபையானது மேன்மேலும் செழித்தோங்கித் தன் அபீஷ்டங்களைப் பூர்ணமாய்த் தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமென்று நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

'யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்ட: தத்ததேவேதரோ ஜந:॥' (ச்ரேஷ்டர்களென்று மதிக்கப்படுவோர் எவ்வெவற்றைச் செய்கின்றார்களோ அவ்வவற்றையே மற்ற ஜனங்களும் பின்பற்றுகிறார்கள்) என்ற ஸ்ரீகீதாசார்யன் உபதேசத்தை வைதிகர்களும் லௌகிகர்களுமான ப்ரமுகர்களனைவரும் கவனித்தல் வேண்டும். அப்படியில்லாமற் போனதினாலேயே தான் நம்மவர்களின் மதாபிமானமும் ஆஸ்திக்யமும் இப்போதைய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. ப்ரமுகர்கள் தாங்கள் புத்திபூர்வகமாக நினைத்தாலும் நினைக்காவிட்டாலும் தமது ஸமூஹத்தினரின் நடவடிக்கைகளுக்கு எப்படியும் உத்தரவாதிகளேயாகிறார்கள். கனம் ஜஸ்டிஸ் வ. வே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் இவ்விஷயத்தில் தமது பொறுப்புக்குத் தக்கபடி நடப்பவராதலின் அவரைப்பார்த்து மற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீமான்களும் நமது ஸமூஹ ஸம்ப்ரதாய அநுஷ்டானாதிகளில் விசேஷ அபிமானத்தையும் அவைகளின் ஸம்ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாபாரங்களில் உத்ஸாஹத்தையும் செலுத்த ப்ரவ்ருத்திப்பார்கள் என்று பூர்ணமாய் விச்வஸிக்கின்றோம்.

இந்த ஸ்வாமி இப்போது பெற்றிருக்கும் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜி பதவியில் வெகு சீக்கிரத்தில் காயமாக நியமிக்கப்படுவாரென்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இவர் நியமனத்தில் நமது ஸபைக்கும் பொதுவாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்துக்கும் உண்டான பெருமையையும் ஸந்தோஷத்தையும் பற்றி சென்ற ஸஞ்சிகை தீபிகையிலேயே தெரியப்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டது. வக்கீல் ஸமூஹத்தில் இவர் வஹித்து வந்திருக்கும் ஸ்தானத்தையும் கௌரவத்தையும் ஆலோசிக்கும்போது, இந்த உத்யோகம் இவருக்குக்கிடைத்தது ஆச்சரியமாகாது; வெகு விரைவிலாவது யாத்ருச்சிகமான காரண விசேஷமொன்றாலாவது கிடைத்து விடவில்லை இவருக்கு முன் நம்மவர்களில் இத்தகைய லௌகிக ஸ்தானங்களை வஹித்தவர்களின் பக்கலிலும் இது துல்பம். தாமதத்திலாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரமுகர் சிலரின் யோக்யதாம்சங்கள் நன்கு மதிக்கப்படுவதும் நம் ஸமூஹத்தினருக்கு ஆச்வாசகரமாயிருக்குமென்னத் தட்டில்லை.

* * * * *

2 - AUG 192

ஸம்மதி யோக்ய வயதை நிர்ணயிக்கும் மசோதா

டில்லி ராஜப்ரதிநிதி ஸபையில் அயர்வின்றிச் சீர்திருத்த முறைகளின் பெயரால் மசோதாச்சட்டங்களைக் கொண்டுவரும் ஸ்ரீமான் டாக்டர் கௌர் என்பவர் இங்கு அள்ளையில் குறிப்பிடப் பட்ட பெயருடைய மசோதா ஒன்றைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார். அதைப் பரிசீலனம் செய்து தெரிவிக்கும்படி நியமிக்கப்பட்ட தனிக் கமிட்டியாரும் (select committee) தங்கள் ரிபோர்ட்டை அனுப்பிவிட்டார்கள். மறுபடி மேற்படி ஸபை கூடும்போது இம்மசோதாவைப்பற்றிய சர்ச்சைகள் நடக்கும். இவ்விஷயத்தைக் குறித்துச் சொல்லப்படும் பொது அபிப்ராயங்களைப் பார்த்தால் இது ஸபையில் எளிதாய் நிறைவேறிவிடுமென்று சொல்லிவிடலாம்.

இப்பொழுது சட்டமிருக்கும் நிலைமையில் பன்னிரண்டு வயது நிரம்பாத கன்னிகையுடன் ஸம்போகம் செய்வதானது அவள் ஸம்மதித்தாலும் கூட பலாத்கார ஸம்போகம் என்னும் குற்றமாய் அது த்வீபாந்தரங்கொண்டுபோகப்படுதல் அல்லது பத்து வர்ஷ பர்யந்தமான கடுங்காவல் முதலிய சிக்ஷைக் குட்படுத்தக் கூடியதாயிருக்கிறது. இது ஸ்வபத்நீவிஷயத்திலும் ஸமானமான குற்றம். இவ்வயதின் கீழ் கன்னிகைக்கு ஸம்மதம் கொடுக்கும் அர்ஹதை யில்லையென்று சட்டம் தீர்மானித்திருக்கிறது.

இவ்வயதை அதிகமாக்கவேண்டுமென்பது டாக்டர் கௌரின் புது மசோதாவின் கருத்து. தனிக்கமிட்டியார் ஸம்மதி யோக்ய வயதை 14-ஆகத்தீர்மானிக்கலாமென்று பொதுவாய் அபிப்பிராயம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் இரண்டொருவர் ஸ்வபத்நீ விஷயத்தில் அதை 13-ஆக வைத்தால் போதுமென்றும் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். சிலர் 16, 18, என்று உயர்த்தவேண்டுமென்றதெல்லாம் நிறைவேறவில்லை. கன்னிகைகள் அதிபால்யத்திலேயே மாதாக்களாய்த் தீவ்ரமான வ்யாதிகளுக்குட்பட்டுத் தங்களுக்கும் சிசுக்களுக்கும் விளைவித்துக்கொள்ளும் அநர்த்தங்களை ஸஹியாமல் அவற்றைப் பரிஹரிக்கும்பொருட்டு இம்மசோதா ப்ரேரணை செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. சிற்சில விடங்களில இம்மசோதா ஹிந்து தர்மசாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமானதென்றும் ருதுமதிகளான கந்நிகைகளுடன் பர்த்தாக்கள் சேருவதை வயது நிர்ப்பந்தத்தை வைத்துத் தடுப்பது மத விஷயத்தில் அரசாங்கத்தார் ப்ரவேசிப்பதாகுமென்றும் ஆக்ஷேபிக்கப்படுகின்றது. இது ஸமூஹத்தினரே தமக்குள் செய்துகொள்ள வேண்டிய சீர்திருத்தமென்றும், ஸர்க்காரார் அதில் தலையிடக்கூடாதென்றும் சிலர் ஆக்ஷேபணை. இம்மசோதாவுக்கு ஆதரவு வெகுவாகவே யிருக்கிறது.

தர்மசாஸ்த்ரங்களை யநுஸரிப்பதாய்ப் பாசாங்குசெய்துகொண்டே, ஸமூஹமதிப்பென்பதை அடியோடு திரஸ்கரித்துவிட்டு சாஸ்த்ர விருத்தமான

படிகளில் மனம்போனபோக்காய் ஹிந்து ஸமூஹத்தினர் விவாஹாதிகளில் விஹரிக்கத் தொடங்கி விட்டதினலன்றே அரசாங்கத்தார் இவ்விதமாக ராஜ்யபரிபாலன ஸம்பந்தமில்லாத ஸமூஹ விஷயங்களில் தலையிட நேருகின்றது! புதுப்படிப்புக் கற்றுப் பொது ஜநங்களுக்குக் கரைந்து சீர்திருத்தங்களின் ஆவஶ்யகதையைப்பற்றி இடைவிடாது உத்கோஷிக்கும் மேதாவிகளே வெகுவாய் இத்தகைய விஷயங்களில் அபராதிகள். கேவல வைதிகரெனப்படுவோர் தமது வறுமைக்கும் பிறர் நிந்தைக்கும் ஒருவாறு சாஸ்த்ர நிர்ப்பந்தத்துக்கும் அஞ்சுகிறார்கள். படிப்பாளிகள் எதற்கும் தாங்கள் உட்பட்டவர்களாக நினைப்பதில்லை. இதை விரிக்கவேண்டுவதில்லை. தர்மாநுஷ்டானார்த்தமாயும் தர்மாசரணம் வளர்ந்துவர ஸத்ஸந்தானம் செழிப்பதற்கும் (ப்ரஜார்த்தம்) விவாஹமென்றது ஏட்டுச் சுரைக்காயாய் வெகு காலமாய் விட்டது. ம்ருகப்ராயமாய் விஹரிப்பதற்கும் பணம் பிடுங்குவதற்குமே ஆதுநிக விவாஹங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன போலும்! அவற்றின் வைதிக அம்சங்கள் நிர்ப்பயமாய் திரஸ்கரிக்கப்படுகின்றன. மற்ற ஆடம்பரங்களில் எள்ளளவு குறைந்தாலும் மணப்பிள்ளைக்கும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் வரும் கோபத்தை ஈச்வரன் கூட சாந்தமாக்கக் கூடுகிறதில்லை! 'ஸதா வக்ர: ஸதா க்ரூர: ஸதா பூஜாமபேக்ஷதே। கந்யாராஶிஸ்திதோ நித்யம் ஜாமாதா தஶமோ க்ரஹ:॥' (மணப்பிள்ளை யென்போன் பத்தாவது க்ரஹமாயிருக்கிறான். இவன் எப்பொழுதும் கந்நிராசியிலே யிருப்பான்; எப்பொழுதும் க்ரூரக்ரஹமே யிவன்! எப்பொழுதும் வக்ரகதியிலேயே நடப்பவன்; மற்ற நவக்ரஹங்களும் ஒருக்கால் பூஜையை யபேக்ஷிக்கும்; இவனோ இடைவிடாமல் பூஜையை யபேக்ஷிப்பவன்) என்று ப்ரஸித்தமான சாடுவசநமொன்றுண்டு. நடப்பில் இது மிகவும உண்மையாயிருக்கின்றது! இவ்வளவு மெற்றும் தம் பெண்சாதியின் சரீர ஆரோக்யாதிகளுககுத் தாம் பொறுப்பாளி யென்று எண்ணுகிறவர்கள் மிகவும் சிலரே. நமது ஸமூஹத்தில், விசேஷித்து ப்ராம்மணரில், கந்நிகைகளைத் தகுந்த வயதுக்குள் கலியாணம் செய்து கொடுக்கவேண்டு மென்றிருக்கும் நியமத்தை அதிலங்கனம் பண்ணத் துணியாதவர்கள் இன்னும் பலரிருப்பதினால், பொலி எருதுகள் (Breeding bulls) போன்ற இத்தகைய மணப்பிள்ளைகளுக்குப் பெண்டாட்டியின் தேஹ ஸௌக்யத்தைப்பற்றிய நினைவே உண்டாகிறதில்லை! அவன் அவளை மணந்து கொண்டதே பெரியகாரிய மல்லவா! சீர்திருத்தக்காரர்கள் இதில் த்ருஷ்டிவைப்பதைக் காணோம். ஸமூஹத்துக்கும் அதிலடங்கிய ஒவ்வொருவருக்கும் ஆஹார விவாஹாதிகளில் சாஸ்த்ரீய நியமங்களால் ஆத்யந்திகமாக உண்டாகக்கூடிய சாச்வத நன்மைகளைத் தாத்காலிகங்களான 'தேன்பட்ட விஷம்போல் தித்திக்கும்' அற்ப சுகாதிகளைக் காட்டி ஒழிப்பதே இவர்கள் கருமமாயிருககிறது! உசித காலத்தில் தானம் செய்யப்பட்ட கன்னிகை ருதுமதியாய் அவளுக்கு கர்ப்பாதானம் நடப்பதற்கு முன்

ஸ்த்ரீபுமான்கள் அநுஸரிக்க வேண்டிய ஸ்தாலீபாகம் உதகசாந்தி முதலிய சாஸ்த்ரீய கர்மங்கள் அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவா? இடையில் மாதா பித்ரு வியோகாதிகளால் ஸம்வத்ஸர பர்யந்தமான தீக்ஷை ஏற்பட்டால் ப்ரும்மசார்ய வ்ரதமநுஷ்டிக்கப் படுகின்றதா? ஆயுர்வேத சாஸ்த்ரங்களிற் சொன்னபடி கன்னிகை கர்ப்பாதானார்ஹமான சரீர ஸௌஷ்டவத்தோடு இருக்கிறாளா, என்று குறிப்பாய் கவனிக்கப்படுகின்றதோ? ஸுச்ருதர் என்னும் ப்ரஸித்த ரிஷி தமது ஆயுர்வேத க்ரந்தத்தில்,

'ஊநஷோடஶவர்ஷாயாம் அப்ராப்த: பஞ்சவிம்ஶதிம் ।
யத்யாதத்தே புமாந் கர்பம் குக்ஷிஸ்த: ஸ விபத்யதே ॥
ஜாதோ வா ந சிரம் ஜீவேஜ்ஜீவேத்வா துர்பலேந்த்ரிய: ।
தஸ்மாதத்யந்தபாலாயாம் கர்பாதாநம் ந காரயேத் ॥
அதிவ்ருத்தாயாம் தீர்கரோகிண்யாம் அந்யேந வா விகாரேண
உபஸ்ருஷ்டாயாம் கர்பாதாநம் நைவ குர்வீத ।
புருஷஸ்யாப்யேவம்விதஸ்ய த ஏவ தோஷா: ஸம்பவந்தி ॥'

(பதினறுவயதுக்குக் குறைந்தவளிடத்தில் இருபத்தைந்துவயது ஆகாத புருஷன் கர்ப்பாதானம் செய்தால், அந்தக் கருவானது வயிற்றிலே நசித்துவிடும். ஒருக்கால் பிறந்தாலும் வெகுநாள் ஜீவித்திராது. ஜீவித்திருக்குமேயாகிலும் மிகவும் துர்ப்பலங்களான இந்திரியங்களை யுடையதாயிருக்கும். ஆகையால் மிகவும் இளம்வயதா யிருப்பவளிடத்தில் கர்ப்பாதானம் செய்யக்கூடாது. அதிக வயதான ஸ்த்ரீயிடத்தும் நீண்டநோயினால் வருந்துகிறவளிடத்தும், வேறுவிதமான விகாரங்களினால் பீடிக்கப்பட்டவளிடத்தும் ஒருக்காலும் கர்ப்பாதானம் செய்யத்தகாது. இத்தகைய புருஷனிடத்தும் இங்கு கூறிய தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன) என்று அறுதியிட்டிருக்கிறார். இந்த சாஸ்த்ரத்துக்கு நாம் கட்டுப்படவில்லையா?

இப்படியான பல சாஸ்த்ரங்களை அதிக்ரமித்துவிட்டு, 'காலே அதாதா பிதா வாச்ய: வாச்யஶ்சாந்ருதுயந் பதி:' (உசிதகாலத்தில் கன்னிகையை தானம் பண்ணாத பிதாவும், தகுந்த காலத்தில் பத்நியோடு ஸம்பந்திக்காத புருஷனும் நிந்திக்கத்தக்கவர்களாகிறார்கள்) என்று தனது கடமையை நிறைவேற்றாத தகப்பனையும் புருஷனையும் நிந்திப்பது போன்ற அங்யபரங்களான இரண்டொரு ஸ்ம்ருதி வசநங்களைக்காட்டி, அவற்றிற்கு விபரீதார்த்தங்களை கற்பித்துச் சிறுவயதான கந்நிகைகளிடத்தில் ம்ருகப்பிராயமான விஹாரத்தைச்செய்து அவர்களுக்கு ப்ராணபயபர்யந்தமான ஆபத்துக்களை விளைப்பதை சாஸ்த்ரீயமென்றும் ஹிந்துமதமென்றும் நிர்வஹிக்கலாமா? வைதிக

தர்மமார்க்கத்தில் உண்மையாய் நடப்பவர்கள் திரத்தில் கீழ்க்காட்டிய ஸூச்ருத வசநத்தின் அபிப்ராயம் ஏறக்குறைய நிறைவேறத் தட்டில்லை. ஸ்தாலீபாகாதிகளைச் செய்யாதவர்களுக்குப் பிறக்கும் ப்ரஜைகளுக்கு சாஸ்திரம் தோஷங்களைக் கற்பித்திருக்கின்றது. சிலவிடங்களில் த்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களையும் காணலாம். ஸீமந்த ஸம்ஸ்காரம் பெறாத மாதாவின் சிசுவுக்கு ப்ராம்மண்யமில்லையென்றே சாஸ்த்ரம். வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களில் நம்பிக்கையும் அனுஷ்டானமும் மறைந்துவந்தாலும் அவைகளின் பெயரால் பெறத்தக்க சீர் வரிசைகளைமட்டும் விடுகிறவர்கள் கிடையாது! இப்படி வைதிக ச்ரத்தைக்குறைவினாலும் மேல் நாட்டு நாகரீகமுறைகளின் விபரீதாம்சங்களை மட்டும் பின்பற்றுவதாலும் அநேகக் குடும்பங்களில் கன்னிகைகளுக்கு க்ஷயம் முதலிய தீவ்ர ரோகங்களும் அகாலமரணமும், கர்ப்ப ஸ்ராவாதிகளும் நேரிடுவதை இடைவிடாமல் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறோம். புமான்களுக்கு பத்னீ சரீரத்தைத் தன்னிஷ்டப்படி உபயோகித்துக்கொள்ளும் பாத்யதையை சாஸ்த்ரம் ஒப்பவேயில்லை. ஆனால் மனு முதலிய ஸ்மர்த்தாக்கள் விவாகம் செய்து கொள்ளப்பட்ட வதூ விஷயத்தில் பர்த்தாவும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய ப்ரகாரத்தைப் பரிஷ்காரமாய் நியமித்திருக்கிறார்கள். கோர்ட்டுத் தகவலுக்கு வந்த அநேக கிரிமினல் கேஸ்களில் ஹைகோர்ட்டார்கள் இத்தகைய பிசாசபாத்யம் ஹிந்து லாவிலாவது மற்ற எந்த லாவிலாவது கிடையாதென்று தீர்மானித்து, ஸம்மதி யோக்ய வயது வருமுன் பலாத்காரமாய் ஸ்வபத்னிகளாகிற சிறுமிகளுடன் ஸம்போகித்துத் தீங்கிழைத்தவர்களைக் கடினமாய் சிக்ஷித்திருப்பதை லா ரிபோர்ட்டுகளில் காணலாம்.

டாக்டர் கௌர் என்பவர் பலவிஷயங்களைப்பற்றிய சட்டத்திருத்த மசோதாக்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க்கொண்டுவந்து தேசத்தை உத்தரிக்கப் புகும் அவாவில் நமக்கு அந்வயமில்லை. ஆனால் ப்ராக்ருத விஷயத்தில் நமது ஸமூஹம் இருக்கும் நிலைமையைக் கணிசிக்கும்போது இதற்கு நாமாதரவு காட்டாமலிருக்க முடியவில்லை. நமது அதிக்ரமங்களின் காரணமாக மத ஸம்பந்தமான ஸமூஹவிஷயத்தில் உதாஸீனவ்ரதம் பூண்ட அரசாங்கம் ப்ரவேசிக்க நேரிடுவதைப்பற்றி மட்டும் சோகிக்கின்றோம். 'துஷ்டப்பிள்ளைகளுக்கு ஊராரன்றோ புத்தி கற்பிக்கவேண்டு'மென்னும் பழமொழி இங்கு நன்கு விளக்கப்படுகின்றதைக் காண்க!

* * * * * *

வேதாந்த மதமும் இதர ஸேச்வர நிரீச்வர மதங்களும்.

'ஹிந்துமத'மென்னும் பெயரால் இக்காலத்தில் சொல்லப்படும் சப்தவலைகளி லகப்பட்டுக் கலங்காமலிருக்கும்பொருட்டு ஆஸ்திகர்கள் கவனிக்கவேண்டுமவற்றில் ப்ரதானமானவை சில உண்டு. வேதாந்த மதத்தில் (1) வேத உபநிஷத்துக்கள் நிராபேக்ஷ ப்ரமாணங்கள். (2) வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஒருபடியாலும் புறக்கணிக்கத் தக்கவையல்ல. (3) சித் அசித் ஈச்வரன் என்று பிரித்து ஓதப்பட்ட தத்வங்களின் நிருபணங்கள் நியதங்கள். மதாந்தரங்களில் இவற்றுக்கு விரோதமாகவோ மாறுபாடாகவோ சொல்லப்படுமவை ப்ரத்யக்ஷாதிகளுக்கு விருத்தமாய் நாம் அங்கீகரிக்கத்தக்கவையல்ல. (4) சேதனாசேதனங்களடங்கிய ப்ரபஞ்சம் ஈச்வரனைவிட்டு பிரிக்கவொண்ணாது, அவனால் ஸ்வரூபம் பெற்று நியமிக்கப்பட்டு அவனுடைய ஸங்கல்பாதீனமான லீலைக்கு விஷயமாயிருக்கிறது. (5) பகவானுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷ ப்ரதான ரூபங்களான லீலைகள் சேதனர்களுடைய பூர்வ பூர்வ கர்மங்களுக்கீடாக, ஈச்வரனுக்குப் பக்ஷபாதம் தயையின்மை முதலிய தோஷம் சொல்லவொண்ணாதபடி அவனுடைய உதாரமான மனதை யநுஸரித்து நடக்கும். அசேதனங்களாய்ச் செய்த உடனே நசித்துப்போகும் கர்மங்களுக்கு, ஸ்வயமாக எவ்வித யோக்யதையுமில்லை. அவற்றால் ப்ரீதியோ அப்ரீதியோ அடைந்த ஸர்வேச்வரன் அவைகளுக்குத் தக்கபடி அநுக்ரஹநிக்ரஹங்களைச் செய்கிறான். ஸ்வபாவத்தில் பரமகாருணிகனாகையாலே தமது அபராதத்துக்கு நொந்து மஹாவிச்வாஸத்துடன் அவன் திருவடிகளில் சரணம் புகுமவர்களை எப்படியிலும் கைவிடான் (6) மனிதனுக்கு இயற்கையிலுள்ள ஜ்ஞான சக்தியும் க்ரியா சக்தியும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே லபித்தித்தவையேயாயினும் சரீராதிகளை அதிஷ்டானம் செய்து அந்த ஜ்ஞான சக்திகளின் உதவியைக்கொண்டு ஒருகார்யத்தை ஆரம்பிப்பதால் அதற்கு இவன் உத்தரவாதியாகக் குறையில்லை. அது ஸபலமாக முடிவுபெறுவதற்கு இவனுடைய பூர்வ கர்மங்கள் பகவத் ஸங்கல்பத்தால் ஸஹாயமாகவோ இடையூறாகவோ இருக்கலாமாயினும் இவனுடைய தன் முயற்சியில்லாமல் உத்தேசித்த காரியம் நிறைவேறாது என்பது ஸ்பஷ்டம். இது 'நியதி'யென்றும் 'கர்ம'மென்றும் சொல்லப்படுங் கொள்கைக்கு விரோதமன்று.— என்றிவை முதலிய அம்சங்கள் குறிப்பாய் அறியத்தக்கவை.

வேதத்துகுப் புறம்பான பாசுபதம் முதலான ஸேச்வர மதங்களில் (1) வேதம் நிராபேக்ஷமான ப்ரமாணமல்ல. (2) வர்ணாச்ரம தர்ம நியமங் கிடையாது. (3) தத்வ நிருபணங்களும் வேதாந்த ப்ரக்ரியைக்குப் புறம்பானவை. (4) ஈச்வரனுக்கும் ப்ரபஞ்சத்துக்கும் பிரிக்கவொண்ணாத ஸம்

பந்தம் கிடையாது. (5) ஈச்வரனுடைய குணங்கள் வேறுபாடாகச் சொல்லப்படுகின்றன. (6) ஜீவன் அத்யந்த கர்மவசன்; சில மதங்களில் ஜடவஸ்துவுக்கு ஸமானமாயிருப்பவன்; தன் கார்யத்தில் அபேக்ஷித ஸ்வாதந்தர்யமற்றவனாயினும், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களுக்கு உட்பட்டவன்; ஈச்வரனும் சில சமயங்களில் கர்மத்தின் சக்தியைத் தடுக்க வலியற்றவன்.

இம்மதங்களும் நிரீச்வர (atheistic) மதங்களான பௌத்தம், ஜைனம் ஸாங்க்யம் வைசேஷிகம் மீமாம்ஸை முதலியவையும் அநேக அம்சங்களில் தோள் தீண்டிகளாயிருக்கும். அவற்றில் முக்கியமானது கர்மம் அல்லது நியதி என்னும் கொள்கை. இவை, சேதனன் ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த கருமம் தானே ஜன்மாந்தரங்களில் அவனுடைப் ப்ரவ்ருத்திகளை நியமிக்கின்றனவென்றது ஸர்வபலப்ரதானம் பண்ணும் ஸர்வசக்தனான ஸர்வேச்வரனை ஏற்க மனம்வராததினாலேயே யன்றோ? இப்படி யெண்ணுகிறவர்களே எல்லாம் விதிவசமென்று சோம்பராய்த்திரிபவர் (idle fatalists). கடவுளின் அருளினால் விதியை வெல்லுவதென்பது இவர்களுக் கில்லை யாதலின், இவர்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரவ்ருத்தியாவது, இறையவனருளால் எடுத்த கார்யத்தை முடிக்கப்பார்ப்போமென்னும் நம்பிக்கையாவது, கிடையாது. எனவே தான் 'கர்மமென்பது ஸத்தான சொரூபத்தினின்றும் பிறிதாயுணரப்படும் அஸத்தின் நிலைமாற்றம் ஆகும்' என்று இத்தகையவர்கள் கூறுவது. அஸத்தின் கார்யம் ஸத்தான சேதனனிடத்தில் எப்படி ஒட்டும்? அஸத்தினோடு சேர்ந்திருப்பதால் அதன் கார்யத்தைத் தன்னுடையதாக பாவிக்கிறானென்றால் அதற்குக் காரணம் யாது? கர்மத்தினாலென்றால், இவனுக்கு ஸம்பந்தமற்ற அஸத்தின் கார்யத்துக்காக இவன் சிறைப்படுவானேன்? ஸ்வரூபத்தில் ஸத்தான நிர்விகாரனானவிவன் ப்ரக்ருதியின் கார்யங்களைப் பார்க்கவாவது அவற்றால் ப்ரமிப்பதாவது ஸம்பாவிதமல்ல. ப்ரக்ருதியின் ஸந்நிதான மாத்ரத்தால் கலக்கமுண்டாகுமானால், அந்த ஸந்நிதானம் என்றைக்குமுள்ளதாகையால் ஜீவனுக்கு எப்பொழுதும் மோக்ஷமென்பதில்லை. இந்த வாதத்தில் ஏற்படும் இவைபோன்ற பலவித அஸாமஞ்ஜஸ்யங்களை யெல்லாம் ப்ரும்ம ஸூத்ரத்தில் 'விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம்' என்பது முதலான ஸூத்ரங்களில் பாதராயண பகவான் ஸங்க்ரஹித்திருப்பதையும் அவற்றுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சுணையடங்க அருளிச்செய்திருக்கும் பாஷ்யங்களிலும் ஸஹ்ருதயர்கள் கண்டுகொள்வது.

'கர்மாவென்பது மனிதனால் உண்டாக்கப்பட்ட ஓர் பொருள் அன்று. ஆனால் மனிதன் கர்மாவினால் உண்டாக்கப்பட்டவன் என்பதே தகுதி. ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத்தொடர்ந்துவரும் மனிதவாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளில் யாதேனும் வெளித்தோன்றும்போது தான் இந்தக் கர்மாவை மனிதனது கர்

மாவாக உணர்கின்றோம்' என்று மேலும் வைகாசிமீத்தில் வெளிவந்த 'ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணவிஜய' ஸஞ்சிகையில் 'அருளும் வினையும்' என்று தலைப்புடன் ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுதியிருக்கும் வ்யாஸத்தில் காணப்படுகிறது. ஜீவனை அசேதன ப்ராயமாக்கி ஜடமான ப்ரக்ருதியைச் சைதந்ய சக்தியுள்ளதாக வாக்குவன வன்றோ இவர் கூறுவன போன்ற இத்தகை நாஸ்திகமதங்கள்! தவிர இவ்வாதத்தில் எவனோ ஸம்பந்தப்பட்ட கருமம் எவனையோ பிடிப்பதாக வன்றோ ஆகின்றது. மேலும் இதற்கு யுக்தி ஆபாஸம் தவிர வேறு ப்ரமாணமுண்டோ? இதனால் 'மனிதவாழ்க்கை ப்ரபஞ்ச முழுமையின் வாழ்க்கையோடு ஒன்றுபட்டிருப்பது' என்று விளங்குமாறு எங்ஙனேயோ? இதில் ஒருவனும் தன்வாழ்க்கைக்கு உத்ரவாதியல்லவே! இஃதன்றிச் சராசரங்களான பூதங்களனைத்தும் பகவானுக்குச் சரீரபூதங்களென்னும் நம்முடைய வேதாந்திக்கல்லவோ இது பொருந்தும்! அவனேயன்றோ பூர்ணமான 'ஆத்மநம்பிக்கை' (Self-confidence)யை அவலம்பித்து நல்வழி நடப்பான்! இவனுக்கு 'மெய்யான ஸ்வாதந்திரியம்' இன்றியமையாததன்றோ? அஃதில்லாதிருக்க இதை ஜீவனுக்கு 'உரியபொருளாக' க்கட்டி பாவனை செய்தால் 'கர்மமாகிய சிக்குண்டபின்னல் வலை' கழிவதெப்படி? ஒருவன் தான் பணக்காரனென்று மனதினால் பாவித்தால வறுமை நீங்கிச் செல்வமுண்டாகுமோ? அப்படியானால் நம்போலியர்கள் எவ்வளவு த்ரவ்யவான்களாகக்கூடும்! புத்திபூர்வமாய்ப் பொய்யான ஸ்வாதந்திரியத்தைச் சுமக்கும் அஸத்ஸமானனான புருஷனுக்கு உண்மையான தன்னம்பிக்கை கிட்டுவதெப்படி?

* * * * * *

இறையவன் அருளும் ஜீவனின் முயற்சியும்.

மனிதன் கர்த்தா (கார்யம் செய்பவன்) என்பது வேதாந்த மதத்தின் அடிப்படையான பொருள் என்று முன்பே சொன்னோம். எனவே இவன் ப்ரவ்ருத்திகளில் ஈச்வரன் உதவியாயிருந்து தலைக்கட்டி வைக்கிறான் என்னப்பட்டது. ஈச்வரனுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருப்பது ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபம். ஆகையால் 'இறையவன் திருவரு' ளானது 'ஜீவன் முயற்சிக்கு'ப் பூரகமாக (complement) ஆகின்றது, இவ்விரண்டுக்கும் பேதமிருத்தல் கூடாதென்பதும் 'தெய்வத்தன்மை ஜீவத்தன்மை இவ்விருமொழிகளும்................ஏகவஸ்துவினையே குறிப்பன'? என்பதும் நாஸ்திக்யத்தினுடையவும் உபநிஷத்துக்களில் பேசப்பட்ட ஜீவ ஈச்வர ஸ்வரூபங்களைப் பகுத்தறியாமையினுடையவும் பயனென்னத் தட்டில்லை. இப்படி நினைப்பவனுக்கு ஆத்மநம்பிக்கை யென்பதும் தன்முயற்சி யென்பதும் அஸம்பாவிதம். ஏனென்றால இவனுக்கு ஜீவன் உண்மையில்லாமல் மாயையின் மூலமாய் வெளித்தோன்றும்' வஸ்துவன்றோ! ஜீவேச்வர ஐக்ய வாதத்துக்கு

நாஸ்திக்யமும் நியாயமான தன் முயற்சியற்றுச் சோம்பராய்ப் பிறரை ஏமாற்றித் திரிவதுமே மிகுந்துநிற்கும் பயன் என்று ஸ்வரஸமாய் ஏற்படும்!

நமது வைதிக மதக்கோட்பாடுகளில் தெளிவான நிஷ்டையுடையவர்களுக்கு இத்தகைய வாதங்கள் ஒரு தீங்கையும் புரியாது. அங்ஙனில்லாதவர்கள் இவ்வாதவலைகளி லகப்பட்டுத் திகைக்காமலிருக்கும் பொருட்டே நம் தேசிகன் 'ஹைதுக ஸம்ஸர்க்கம் போரப்பரிஹரிக்கத்தக்கது' என்றருளிச் செய்தார்.

ச்ருதி ப்ராமாண்யம்.

(ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தி, பி. ஏ.,)

(தொடர்ச்சி.)

மந்த்ரங்களின் மேல் ஆக்ஷேபம்.

லக்ஷண ப்ரமாணங்களால் வேதம் என்கிற வஸ்து ஒன்று இருப்பதாக ஏற்பட்டாலும் அது மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி ப்ரமாணமல்ல. ஏனெனில் "நல்ல அறிவுக்கு ஸாதனம், அல்லது அறியப்படாத அர்த்தத்தை அறிவிப்பது ப்ரமாணம்" என்று ப்ரமாணத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வதுண்டு. அவ்வித லக்ஷணம் மந்த்ர ப்ராஹ்மணங்களில் இல்லை.

(1) 'ஸ்ருண்யேவ ஜர்பரீ துர்ப்பரீது' முதலிய மந்த்ரங்கள் யாதொரு அர்த்தத்தையும் அறிவிப்பதில்லையே?

(2) 'அத: ஸ்விதாஸீத் உபரிஸ்விதாஸீத்' என்னும் மந்த்ரத்திற்குக் கீழே யுள்ளதா அல்லது மேலே யுள்ளதா என்று அர்த்தம். இந்த மந்திரத்தால் ஸந்தேஹம் உண்டாகிறதே யல்லாமல் நிச்சய ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகிறதில்லை.

(3) 'ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே' (ஒரே ருத்ரன் இரண்டாவதில்லை.) 'ஸஹஸ்ராணி ஸஹஸ்ரசோ யே ருத்ரா அதி பூம்யாம்' (இந்தப் பூமியில் அநேகமாயிரம் ருத்ரர்கள் இருக்கிறார்கள்.) என்று இம்மந்த்ரங்கள் பரஸ்பர விரோதமான அர்த்தங்களாயிருக்கின்றன.

(4) சில மந்த்ரங்கள் அஸம்பவமான அர்த்தங்களைச் சொல்லுகின்றன. உதாஹரணம், 'சத்வாரி ச்ருங்கா: த்ரயோ அஸ்ய பாதா: த்வே சீர்ஷே ஸப்த ஹஸ்தாஸோ அஸ்ய த்ரிதா பத்த: வ்ருஷபோ ரோரவீதி மஹோ தேவோ மர்த்யாம் ஆவிவேச' (நான்கு கொம்புகளும் மூன்று கால்களும் இரண்டு தலைகளும் ஏழு கைகளும் உள்ள ஒரு எருது மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டு சப்திக்கின்றது. அது மனிதர்களைப் பிரவேசித்தது) என்று. இவ்விதமான எருது லோகத்தில் இல்லையே!

(5) 'ஓஷதே த்ராயஸ்வைநம்' (ஓஷதியே இவரை ரக்ஷிக்கவேண்டும்.); 'ச்ருணோத க்ராவாண:' (கற்களே கேளுங்கள்.); என்றிவை முதலிய மந்த்ரங்களில் அசேதனமான வஸ்துக்களை ப்ரார்த்தித்தல் சொல்லப்படுகின்றது.

இவை யெல்லாம் எப்படி ப்ரமாணமாகக் கூடும் என்று ஆக்ஷேபம் உண்டாகின்றது.

ஸமாதானம்.

(1) 'ஜர்பரீ துர்ப்பரீது' முதலிய மந்த்ரங்களின் அர்த்தம் பர்யாலோசனை செய்யாதவர்களுக்குத் தெரியாதது தான். இத்தகைய மந்த்ரங்களின் அர்த்தம் யாஸ்க மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்ட நிருக்தமென்னும வேத நிகண்டுவைக் கொண்டும் வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டும் அறியத்தக்கது. இம்மந்த்ரம் ருக்வேத ஸூக்தத்தில் உள்ளது; அச்விநீ தேவதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஜர்பரீ என்பது த்விவசனமா (இருமையா) யுமிருக்கிறது. ஜர்பரீ என்றால் பரணம் செய்கிறவர்கள் (ஜர்ப்பராவிதி பர்த்தாரௌ). துர்ப்பரீது என்றால் கொல்லுகிறவர்கள் (ஹந்தாரா விதி ஹந்தாரௌ). ஆகையால் இம்மந்த்ரம் ப்ரமாணமாகக் குறையில்லை. இதை ஜைமினீ, 'ஸத: பரவிஜ்ஞாநம்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொன்னார். 'வித்யமாநோ ஹ்யர்த்த: ப்ரமாதாலஸ்யாதிபி: நோபலப்யதே நிகம நிருக்த வ்யாகரண வசேந தாதுதோ(அ)ர்த்த: கல்பயிதவ்ய:' (இருக்கும் அர்த்தமே புத்திமாராட்டத்தாலாவது சோம்பலினாலாவது புலப்படுகிறதில்லை, வேதத்தின் நிருக்தம் வ்யாகரணம் இவற்றின் உதவியினால் வினைப்பகுதியிலிருந்து அர்த்தம் கற்பிக்கப்படவேண்டும்) என்று சபரஸ்வாமி இதற்கு வ்யாக்யானம் பண்ணினார்.

(2) 'கீழேயுள்ளதா அல்லது மேலேயுள்ளதா' என்னும் மந்த்ரம் ஸந்தேஹத்தை உண்டுபண்ண ப்ரவ்ருத்திக்கவில்லை; ஜகத்காரணமான வஸ்துவின் மிகுந்த காம்பீர்யத்தை நிச்சயிப்பதற்காக ப்ரவருத்தித்தது. அங்கு இங்கு எனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமாய் விளங்கும் பரவஸ்துவை அளவிட முடியா தென்பதைக்காட்டி அதன் மஹிமையைப் போதிக்க வந்ததால் இம்மந்த்ரம் ஸம்சய ஹேது வாகாது.

18674

(3) ருத்ரன் ஒருவனே இருந்தாலும் தன்னுடைய ஐச்வர்ய யோக ப்ராபவத்தால் அநேகமாயிரம் சரீரங்களை ஸ்வீகரிக்கக்கூடும். 'ஆத்மநோ வை ஶரீராணி பஹூநி பரதர்ஷப । குர்யாத் யோகீ பலம் ப்ராப்ய தைஶ்ச ஸர்வைர் மஹீம் சரேத் ॥ ப்ராப்நுயாத் விஷயாந் கைஶ்சித் கைஶ்சிதுக்ரம் தபஶ்சரேத் । ஸம்க்ஷிபேச்ச புநஸ்தாநி ஸூர்யோ ரஶ்மிகணாநிவ ॥' (ஓ பரத ஶ்ரேஷ்டனே ஒரு யோகியானவன் தன் யோக மஹிமையினால் அநேக சரீரங்களை ஸ்வீகரித்துக்கொள்வான். அந்த சரீரங்களால் லோகமெங்கும் ஸஞ்சரிப்பான். சில சரீரங்களால் விஷயங்களை அனுபவிப்பான், மற்றவைகளால் உக்ரமான தபஸ்ஸைச் செய்வான். அவைகள் யாவற்றையும், சூர்யன் தனக்குள் தன் கிரணங்களை அடக்கிக் கொள்வதுபோல ஒடுக்கிக்கொள்வான்.) என்று மஹாபாரதாதிகளில் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல ஸர்வக்ஞனான ருத்ரன் அநேக சரீரங்களை ஸ்வீகரிக்க முடியுமாதலால் இந்த மந்த்ரங்களும் ப்ரமாணங்களேயாம்.

(4) 'சத்வாரி ஶ்ருங்கா:' என்னும் மந்த்ரத்தால் பரமாத்மா விருஷப ரூபமாய் ரூபகப்படுத்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது நான்கு கொம்புகள் என்பதினால் நான்கு வேதங்களையும், மூன்று பாதங்கள் என்பதால் நித்ய முக்த பத்தர்களென்கிற மூன்றுவித சேதனர்களையும், இரண்டு தலைகள் என்பதினால் ப்ரக்ருதி சுத்தஸத்வம் என்கிற உபய விபூதிகளையும், ஏழு கைகள் என்பதினால் மஹத் முதலிய ப்ரக்ருதியின் விக்ருதிகளையும் உடையவனையும், மூன்றாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு என்பதினால் ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்கள் என்கிற மூன்று வ்யூஹங்களாக வகுக்கப்பட்டவருமான வ்ருஷப: ச்ரேஷ்டமான வாஸுதேவன் சப்திக்கிறான்— அதாவது நாம ரூபங்களையுடையதாய்ச் செய்கிறான். 'மஹோ தேவ:—'தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனான வாஸுதேவன் சேதனாசேதன ரூபங்களான பதார்த்தங்கள் யாவற்றிலும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரவேசித்தான்.'' என்று அர்த்தம். இங்கு யாகம் வ்ருஷபரூபமாய் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதென்பது குமாரில பட்டருடைய அர்த்தம். ஆகையால் இம்மந்த்ரம் அஸம்பவமான அர்த்தத்தைச் சொல்லவில்லை.

(5) 'யாகத்தில் உபயோகப்படும் அசேதனமான ஓஷதியும் ரக்ஷிக்குமானால் அந்த யாகம் மனிதர்களை ரக்ஷிக்கும் என்பதற்குக் கேட்பானேன்? அப்படியே ப்ராதரநுவாகங்களைக் கற்களும் கேட்கின்றனவென்றால் வித்வான்களான ப்ராஹ்மணர்களும் கேட்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ'? என்று அர்த்தமாதலால் இத்தகைய மந்திரங்களும் ப்ரமாணமாகக் குறையில்லை.

ப்ராஹ்மணங்கள்மேல் ஆக்ஷேபங்கள்.

ப்ராஹ்மணம் விதி என்றும் அர்த்தவாதம் என்றும் இருவகையென்று சொல்லப்பட்டது. அவைகளில்

விதிவிஷயமான ஆக்ஷேபம்.

(1) 'உதிதே ஜுஹோதி'-(சூர்யோதயத்திற்குப் பிறகு ஹோமம் செய்யவேண்டும்), ''அநுதிதே ஜுஹோதி'' (சூர்யோதயத்திற்கு முன் ஹோமம் செய்யவேண்டும்), என்று.

(2) 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்'' (இது முதலில் ஸத்தாகவே இருந்தது) 'அஸதேவேதமக்ர ஆஸீத்' (இது முதலில் அஸத்தாயிருந்தது) இருந்தது இல்லாமலிருந்தது என்றிவை முதலிய பரஸ்பர விரோதமான வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன.

(3) தவிர 'ஶ்யேநேநாபிசரந் யஜேத' (சத்ரு ஸம்ஹாரம் செய்வதற்காக ஶ்யேநயாகத்தைச் செய்) என்கிற விதியானது ஒருவனைக்கொல்லும்படியாகக் கெட்டகார்யத்தில் ஏவுகின்றதே!

(4) மேலும் 'ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகம் செய்தால் ஸ்வர்க்கம் கிடைக்குமாதலால் அவைகளைச்செய்' என்று விதிக்கின்ற வாக்யங்களை நம்பி நாம் அந்த யாகங்களைச் செய்தவுடன் நமக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைப்பதில்லையே. பசியடங்கவல்லவோ போஜனம் செய்கிறோம். போஜனம் செய்தபிறகும் பசியடங்காமற் போவதுண்டா? யாகம் செய்தவுடன் ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கக் காணோம்! இவையெல்லாம் ப்ரமாணமாவதெப்படி?

ஸமாதானம்.

(1) 'உதயத்துக்குமுன் ஹோமம்செய்' 'உதயத்திற்குப் பின் ஹோமம்செய்' என்கிற வாக்யங்கள் விகல்பங்களானதால் விரோதமில்லை, ஒரு வாக்கியம் மற்றொன்றைப் பாதிக்காது.

(2) 'இதுஸத்தாக இருந்தது' 'என்கிற வாக்யத்தில் 'அஸத்' என்னும் சப்தத்திற்கு 'துச்சம்' (ஒன்றுமேயில்லை என்பது) அர்த்தமில்லை.

அஸத் என்பதற்குச் சூன்யம் அர்த்தமென்றால் ‘சூன்யம் இருந்தது’ என்றதாயிற்று அதாவது ‘ஒன்றுமில்லை இருந்தது’ என்று ஸ்வவசன விரோதமாகிறது. ஒன்று மில்லாதது இருக்கமுடியாது. ஆகையால் அஸத் என்றால் சூன்யம் என்று அர்த்தமில்லை. ஆனால் பூர்வகாலத்தில் அதாவது ப்ரளயகாலத்தில் இந்தக் கார்யரூபமான ஜகத்தானது வேறு தர்மத்தோடு கூடியிருந்தது, அதாவது வேறொரு அவயவ அமைப்போடு கூடியிருந்தது என்று அர்த்தம். த்ரவ்யத்திற்கு ஸத்வம் (இருப்பு) அஸத்வம் (இல்லாமை) என்று இரண்டு தர்மங்களுண்டு. ஸத்வ தர்மத்தைக் காட்டிலும் அஸத்வம் என்கிற தர்மம் வேறானது. இது என்று சொல்லப்பட்ட ஜகத்துக்கு ஸத்வ தர்மமாவது நாமரூபங்கள். அஸத்வ தர்மமாவது அதற்கு விரோதமான ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை. ஆகையால் நாமரூபத்தோடு கூடிய ஜகத்துக்கு அதற்கு விரோதமான ஸூக்ஷ்மதசையை அடைவதுதான் அஸத்வம் என்று ஏற்படுகிறது. ‘ஸத் ஒன்றேதான் இருந்தது’ என்பதற்கு ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்டமான ‘ஸத்’ என்றும், ஆத்மா என்றும் நாராயணன் என்றும் சொல்லப்பட்ட பரப்ரஹ்மமானது, இருந்தது, என்று அர்த்தமாதலால் யாதொரு விரோதமுமில்லை,

(3) ச்யேநயாகத்தை விதித்தது எதற்கென்றால்: — அத்ருஷ்டமான ஸ்வர்க்க மோக்ஷங்கள், அவற்றுக்கு ஸாதந விஷயங்கள் முதலியவற்றில் நம்பிக்கையில்லாதவர்களுக்கு அவைகளில் நம்பிக்கையுண்டாவதற்காக, த்ருஷ்டபல விஷயங்களில் மனுஷ்யன் புத்திக்கு எட்டாத சில ஸாதனங்களைச் சொன்னால் அதை அனுஷ்டிப்பதில் பலம் கண்டால், அந்த அம்சத்தில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டு அதுமூலமாய் அத்ருஷ்ட விஷயங்களிலும் நம்பிக்கை பிறக்குமாதலால், ச்யேநயாகம் முதலிய ஆபிசாரப்ரயோகங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(4) ஸ்வர்க்கம் அடைவதற்குச் சொன்ன பசி போஜந திருஷ்டாந்தம் அநுசிதம். யாகம்செய்து முடிந்த அடுத்தக்ஷணத்தில் ஸ்வர்க்கம் கிடைக்குமென்று சுருதி சொல்லவில்லை. இந்த யாககர்மாவினால் ஆராதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞபுருஷனான பகவான், கர்த்தாவின் சரீரம் அழிந்த பின் அந்த ஜீவனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கின்றான் என்பதில் யாதொரு விரோதமுமில்லை.

அர்த்தவாதங்களின் விஷயமான ஆக்ஷேபம்.

(1) “தூம ஏவாக்நேர் திவா தத்ருசே நார்சி:
அர்சிரேவாக்நேர் நக்தம் தத்ருசே ந தூம:”

(பகலில் அக்னியின் ஜ்வாலை காணப்படவில்லை, புகைமட்டும் தான் காணபடுகிறது. ராத்ரியில் புகை காணப்படுகிறதில்லை ஜ்வாலைமட்டிலும் காணப்படுகிறது) என்றிவை முதலியவை ப்ரத்யக்ஷ விரோதமான வாக்யங்கள்.

(2) மேலும் சூர்யோதயத்துக்கு முந்திஹோமம் செய்யவேண்டியதென்றும், ஸூர்யோதயத்திற்குப் பிறகுஹோமம் செய்யவேண்டியதென்றும் விகல்பமாக ஹோமத்தை விதித்தபிறகு ‘ப்ராத: ப்ராதர் அந்ருதம் தே வதந்தி புரோதயாஜ்ஜுஹ்வதி யே(அ)க்நிஹோத்ரம்’ என்கிற வாக்யங்கள் சூர்யோதயத்திற்குமுன் அக்நிஹோத்ர ஹோமம்செய்வதைப் பலவாறு நிந்திக்கின்றன. அப்படியே ‘யதுதிதே ஸூர்யே ப்ராதர்ஜுஹோதி யாதியமே’ என்கிற வாக்யமும் சூர்யோதயத்திற்குப்பின்புசெய்யும் ஹோமத்தையும் அவ்வாறே நிந்திக்கின்றது. ஓரிடத்தில் செய்யவேண்டியதென்று சொன்னதையே செய்யக்கூடாதென்று நிந்தித்தால் அந்தவாக்யங்கள் பிரமாணமாகுமா?

ஸமாதானம்.

(1) ‘அக்நிர் ஜ்யோதிர் ஜ்யோதிரக்நி: ஸ்வாஹா’ என்று சொல்லி ஸாயங்காலத்திலும் ‘ஸூர்யோ ஜ்யோதிர் ஜ்யோதி: ஸூர்ய: ஸ்வாஹா’ என்று சொல்லிக் காலையிலும் ஹோமம் செய்யவேண்டியது என்கிற இந்த இரண்டு விதிகளை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காக. ‘இரவில் புகை காணப்படவில்லை. ஜ்வாலைதான் காணப்படுகிறது; பகலில் ஜ்வாலைக்காணப்படவில்லை, புகைதான் காணப்படுகிறது.’ என்கிற இரண்டு அர்த்தவாத வாக்யங்கள் புறப்பட்டன. பகலில் அக்நிஜ்வாலை அதிக தூரத்தில் நன்றாய்த் தெரியாதாதலால் காலையில் சூர்ய மந்த்ரத்தையே சொல்லவேண்டும்; இரவில் சூர்யன் அக்நியில் ப்ரவேசிப்பதால் அக்நி ஜ்வாலையானது அதிக தூரத்தில் காணப்படுகிறது. ஆகையால் அக்நிமந்திரத்தை இரவில் ப்ரயோகம் செய்யவேண்டியது; என்று மேற்படி விதிகளை ஸ்தோத்ரம் செய்வதில் அர்த்தவாதங்களுக்குத் தாத்பர்யமாதலால் யாதொரு விரோதமுமில்லை.

(2) ஸூர்யோதயத்துக்குப்பின் செய்யும் ஹோமத்தையும் முன் செய்யும் ஹோமத்தையும் முறையே நிந்திப்பதாய்த் தோன்றும் வாக்யங்கள் அவைகளை நிந்திக்க ப்ரவ்ருத்திக்கவில்லை. ஆனால் மற்றொன்றை ஸ்துதிக்க ஏற்பட்டன. லோகத்தில் ஒரு மனுஷ்யனைப்பார்த்து ‘இவன் தான் மனுஷ்யன், மற்றவர்கள் பசுக்கள்’ என்று சொன்னால் அவ்வாக்யம் மற்றவர்கள் மிருகங்கள் என்று சொல்லி அவர்களை நிந்திக்காமல் எவ்விதம் ப்ரஸ்தாப

மனுஷ்யனைத் ஸ்தோத்ரம் செய்வதாக ஆகிறதோ ‘நான் எல்லா வேதங்களையும் எல்லாவித்யைகளையும் அத்யயனம் செய்தும் கேவலம் மந்த்ரத்தை மட்டும் அறிந்தவனாகிறேனே தவிர ஆத்மாவை அறியவில்லை’ என்கிற நாரதருடைய வாக்யமானது இதர வேதபாகத்தை நிந்திக்கக்கருதாமல் அங்கு சொல்லப்படும் பூமவித்யையை மட்டும் ப்ரசம்ஸிப்பதற்கு எவ்வாறு புறப்பட்டதோ; ‘ஸாங்கமான வேதாத்யயனம் செய்தும் நிஷ்டையடையாமல் சாண்டில்யர் பாஞ்சராத்ரத்தை அத்யயனம் செய்தார்’ என்கிற வாக்யமானது வேதத்தை நிந்திக்க ப்ரவ்ருத்திக்காமல் கேவலம் பாஞ்சராத்ரத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்யப் புறப்பட்டதோ; அவ்விதமே அந்தந்த ஹோமத்தை ச்லாகிப்பதற்காக ஷை அர்த்தவாத வாக்யங்கள் புறப்பட்டன. இதை ‘ந ஹி நிந்தா ந்யாயம்’ என்று சொல்லுவார்கள். இந்த ந்யாயத்தைக் கவனிக்காமல் ஸ்ரீசங்கராசார்யர் ப்ருஹ்ம ஸூத்ரத்தில் ‘உத்பத்த்யஸம்பவா’திகரணத்தில் ‘விப்ரதிஷேதாச்ச’ என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யானவஸரத்தில் ‘நான்குவேதங்களிலும் நிஷ்டையடையாமல் சாண்டில்யர் இந்தப் பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தை அத்யயனம் செய்தார் என்று வேதத்தை நிந்திப்பதால் இந்தக்கற்பனை அஸங்கதம்’ என்று எழுதியிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த ந்யாயத்தைக் கவனித்து நிந்தை தோன்றும் இடங்களில் ஸமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஆதலால் யாதொரு விரோதமும் இல்லை.

இதனால் மந்த்ர ப்ராஹ்மண ரூபமான வேதபாகங்கள் யாவையும் ப்ரமாணம் என்று ஸித்தித்தது.

‘த்ரயீ’ என்றால் மூன்றுவேதமா நான்குவேதமா?

இவ்விதம் ப்ரமாணங்களாக நிரூபிக்கப்பட்ட மந்த்ர ப்ராஹ்மண ரூபங்களான வேதங்கள் நான்காயிருக்க ‘த்ரயீ’ என்று வேதங்களுக்கு எப்படிப் பெயர்வந்தது என்றால்:—‘த்ரயீ’ என்று சொல்வதற்குக்காரணம் வேதமந்த்ரங்களில் மூன்றுவிதமான ரசனைகள் இருப்பதுபற்றி யென்றே சொல்ல வேண்டும். அதாவது வ்ருத்தம் (செய்யுள்) என்று ஓர் ரசனையுள்ளது; அதைத்தான் ‘ருக்’ என்று சொல்லுகிறோம். ‘கத்யம்’ (வசநநடை) என்று ஓர் ரசனை; அதைத்தான் ‘யஜுஸ்’ என்று சொல்வது. கானம் (பாட்டு) என்று ஓர் ரசனை; அதை ‘ஸாம’ என்று சொல்வது, கத்யபத்ய கானங்களைத்தவிர வேறு ரசனா ப்ரகாரமானது ருக்ஸம்ஹிதையிலாவது யஜுஸ்ஸம்ஹிதையிலாவது ஸாமஸம்ஹிதையிலாவது அதர்வஸம்ஹிதையிலாவது இல்லை. இதை ஜைமினி ‘தேஷாம் ருக் யத்ரார்த்தவசேந பாதவ்யவஸ்தா, கீதிஷு ஸாமாக்யா, சேஷே யஜு:ஶப்த:’ என்று சொன்னார்.

அடிமைத்திறம்.

(திருமகள் நிலையம். ஆ. வ. பத்மநாபாசார்யர்.)

அடிமைத்திறமாவது ஸ்ரீ:யபதியான நம் பெருமானுக்கும், அவனது தாஸபூதர்கட்கும் ஆட்படுகை. எம்பெருமானது இணையடித்தாமரைகளை எளிதிலடையச் செய்யும் உபாயங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும், எவ்வாற்றானும் சிறந்தனவும், சிரமமில்லாதனவு மாய சாதனங்கள் பகவத் பாகவத கைங்கர்யமும், திருநாம ஸங்கீர்த்தனமுமே.

மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வாராதிகளது அருளிச்செயல்களையேனும், விபூதித்வய நாயகரான பகவத் ராமானுஜரருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையேனும் ஓதுதல், பிறர்க்கோதுவித்தல், திவ்ய க்ஷேத்திரங்களில் கைங்கர்யம் புரிந்துவரல், திருமந்த்ர த்வய சரமஸ்லோகங்களை தத்தமது சக்திக்கேற்ப அநுஸந்தித்தல், லக்ஷ்மீகாந்தனை பரந்தாமனையும், பரம பாகவதசிகாமணிகளையும், ஏத்திவழுத்தி வழிபட்டுய்தல், திருமாலைத் தொடுத்து திருமகணுயகற்குச் சாத்துதல், திருவிளக்கேற்றல் முதலியன கைங்கர்யத்துட்படுவனவாம். இவற்றால், எத்தகைப்பவங்களினின்றும், துயர்களின்றும் நீங்கப்பெற்று, திருமணுபகனது திருவருட்கிலக்காகப்பெற்று, இறுதியில், எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளை எய்தப்பெறுவர் என்பதைக் கூறவேண்டுவதில்லையிறே.

யுகங்கள்தோறும், பகவானை யெளிதிலடையச் செய்விக்கத்தக்க, ஒவ்வொரு ஸாதனமுண்டு. க்ருதயுகத்தில் யோகவழியாக த்யானமும், த்ரேதாயுகத்தில் யாகங்கள் புரிவதும், த்வாபரயுகத்தில் பிம்பார்ச்சனையும், கலியுகத்தில் பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தனமும் இன்றியமையாதன 1 என்பது ஸ்ரீவேதவ்யாஸரது திருவாக்கு. மற்றும், ஏனைய முன் மூன்றும், மஹாச்ரமஸாத்யங்களான சாதனங்கள். அவற்றுள் அறியாமையின் பயனாக, எத்தகைய அபராதங்களேனும் நேரிடக்கூடும். அவற்றை இக்காலத்தில் விதிப்படி புரிவது மிக்க துர்லபம். அங்ஙனமன்று திருநாம ஸங்கீர்த்தனம். அஃது பரமஸுலப ஸாதனமாகும் இக்கலியுகத்தில், ஏனைய செயல்களினாலடையக்கூடிய, எத்தகை பலன்களையும், இஃதொன்றாலேயே எளிதிற் பெறலாம். மற்றும், பெரும்பாவச் செயல்களின் கூட்டம், மேருமந்தரங்களையொக்க மிக்க பெரியனவாயிருப்பினும், பகவானை யடைந்து (துதிப்பதால்), வைத்யனை யடைந்த கடிய நோய்போன்று அழிகின்றதிறே. 2 பல்வகைய சொல்லொ

1. த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞைஸ் த்ரேதாயாம் த்வாபரேऽர்சயந் ।
யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஶவம் ॥
2. மேருமந்த்ரமாத்ரோऽபி ராஶி: பாபஸ்ய கர்மண: ।
கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி ।

ணுக் கொடுமைகளைச் செய்துவந்த க்ஷத்ரபந்து, கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தன மொன்றாலே, அவையனைத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டுப் புனிதமெய்தியதும், ப்ராஹ்மஹத்தி, ஸ்த்ரீஹத்தி, கோஹத்தி முதலிய மஹா பாதகங்களைப் புரிந்து திரிந்த கண்டாகர்ணன், மந்த்ரரத்ன ஜப த்யான மாஹாத்ம்யத்தினால், அவற்றினின்றும் கரையேற்றுவிக்கப்பெற்று அழிவிற்பெரும்பத மடைந்ததும் நற்குலத்துதித்து ஸத்கர்மங்களை விடுத்து, கர்மபந்தங்களில் உழன்ற அஜாமிளன், பகவதுணர்ச்சியில்லாமல் புத்ரனது பெயரினைக் கூவியழைத்தவளவில் யமபடர்களால் விடுவிக்கப்பெற்று, வைஷ்ணவ படர்களால் உபசரிக்கப்பெற்று முடிவில் ஸ்ரீ வைகுண்டம் பெற்றதும், பிற பற்பலவும், பகவந்நாம ஸ்மரணையின் மாண்பினை யுணர்த்தப் போதிய சான்றுகளாகும்.

இஃது மறுமையில் மாத்திரமன்றி, இம்மையிலும் வேண்டுவார் வேண்டுவனவற்றை விரைந்தளிக்க வல்லது. பகைவர்களது, அழிவிற்கு அமைவதும், உபநிஷதங்களால், ஏத்திக் கொண்டாடப் பெற்றதும், ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கரையேற்றுவிக்க வல்லதும் வளர்ச்சியடைந்துள்ள, தமோராசியைப் போக்கவல்லதும், செல்வங்களெல்லாவற்றிற்கும் அதி முக்யமானதும், துன்பமாய நரகத்தினும் கடியுண்டவர்களைக் காக்கவல்லதும், பிறவியின் பயனை நல்கவல்லதுமாய ஒப்புயர்வற்ற, ஓரே மந்த்ரம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணமந்த்ரமிறே. 3 அம்பரீஷ த்ரௌபதியாதிகளுக்கு, நேர்ந்த ஆபத்துகளை அறவேயொழித்து, அவற்றை விளைத்த எதிரிகளது கர்வத்தை யடக்கவல்லது, ருக்மிணீகாந்தனுய பரவாஸுதேவ மந்த்ரமே யன்றோ?!

மற்றும், பகவந்நாமோச்சாரணம் புரிபவர்களை, யமகிங்கராதிகள், தமது ஆர்பாடங்களை காட்ட நெருங்குதற்கு அர்ஹருமல்லர் சக்தருமல்லர். இஃது "செந்தாமரைக்கண்ணா! வசுதேவ நந்தன! பூமகள்கேள்வ! அடியார்களைக் கைநழுவவிடாதவ! வலம்புரி திருவாழிக்கைய! தேவரீரே சரண் என எவர்கள் கூறுகின்றனரோ குற்றமற்ற அன்னாரை ஓ! படனே! மிக்கதூரத்தே விட்டுவிடுவாயாகுக" 4 எனும் யமனது வாக்காலே, இனிது புலனாகும்.

3. [illegible]

4. [illegible]

இப்பூவுலகிலுள்ள ஜீவாத்மாக்கள், பரந்தாமனால் தனது லீலையினால், முன்னால் கட்டப்பட்டன. அவை அவனாலேயே விடுவிக்கத்தக்கவைகளேயல்லது, மற்றோரால் விடுவிக்கப்பெறுதற்கு திறமில்லாதனவிறே. 5 ஆதலின், '[illegible]' (ஜீவாத்மாவினது தாஸத்வத்தையும் பகவானது ஸ்வாமித்வத்தையும்) என்னுமாப்போலே ஸ்வஜாதி விஜாதி கதபேத ரஹிதனை (தன்னை ஒத்தனவும் தன்னிலும் வேறானவும் பல்வகை மட்டும் உட்பகுப்பினவுமில்லாத) ஸர்வேச்வரனை விண்ணப்பத்தினால் களிப்பெய்தியவராய்ச் சேதனர்களது அபீஷ்டத்தை யளிக்கின்றனன் என நிச்சயித்து, ப்ரார்த்தித்துச் சரணமடையக்கடவர். தனது விருப்பமானது வேறொரு உபாயத்தினாலும் ஸாதிக்க வியலாத பொழுது பேரன்பை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனொருவனே உபாயமாகவேண்டுமென இரப்பது ப்ரபத்தியும சரணாகதியுமெனப்படுவது 7. அநேக பாபகர்மங்களை யுடையோராயினும் அவாப்த ஸமஸ்த காமனான ஸர்வேச்வரனைத் தஞ்சமாக அடையப்பெற்று ஒரு முறையேனும் ப்ரபத்தி புரிந்திடினும் அக்கர்ம பந்தங்களனைத்தையும் தீயினிற் றூசாகச்செய்து அநகர் (துயவர்)களாக்கி ஆட்கொள்வானிறே எம்பெருமான்! தனது தாராளத் தன்மையினால் ஒரு நூறு பிழைகளையும் கருதாது எவ்விதத்தினாலேனும் செய்யப்பட்ட ஒரே ஒரு உபகாரத்தினால் களிப்படைகிறான் 8. அன்றோ. பக்தவத்சலனுய பகவான் '[illegible]' (ஒரு முறை ப்ரபத்தி செய்கிறவர்களுக்கே) அருள் புரிபவனும் தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்கு தம்மையே ஒக்க அருள் செய்பவருமிறே நம்பெருமாள்! ஸாத்விக ப்ரவ்ருத்திகனுய ஸர்வேச்வரனது மன மொழி மெய்கட்கெட்டா அனந்த கல்யாண குணாதிசயங்கள் ஆயிரம் ஜோதி முடியனும் அரவரசனாலும் வருணிக்க ஒண்ணாதெனில் நாம் கூறுவது யாங்ஙனம்?

[illegible] ॥ [illegible]

5. [illegible]

6. [illegible]

7. [illegible]

8. [illegible]

பகவானிடத்தில் பக்திசெய்து அடிமையாதலினும் அவனது அடியார்களாய பாகவதர்களிடத்தில் பக்தி செய்து அவர்களுடைய அறக்கருணைக்கு ஆட்படுகை ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாமென்பது பூர்வீகர்களுடையவும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞ ஸார்வபௌமர்களுடையவும் திருவுள்ளம். இப்பூவுலகில் எம்பெருமானை யடையவேண்டுமெனும் எண்ணத்தையுடைய மானிடர்கள் கிடைக்கத்தகாதவர்கள். அன்னாரது தர்சனத்தாலும் ஸம்பாஷணையினாலும் அழிவில்லாப் பெரும்பதம் எளிது கிட்டும் 9. என்பரிறே. மற்றும் கங்காதி திவ்ய தீர்த்தங்களனைத்தைக்காட்டிலும் பரமபாகவத சிகாமணிகளாய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களது ஸ்ரீபாதரேணு (தூளி) களால் அவகாஹிக்கப்பெறுதல் பரம ச்ரேஷ்டமெனக் கூறுவர் திருமங்கைமன்னனும் 'ஆடிப்பாடி யரங்கவோ வென்றழைக்குத் தொண்டரடிப்பொடி ஆடநாம்பெறில் கங்கைநீர் குடைத்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே' என்று. பாகவதர்கள்பால் பக்தி செலுத்துதலால் பகவானிடத்தில் பரபக்திசெய்து கிடைக்கப்பெறும் பேற்றைக்காட்டிலும் விரைவிலும் எளிதிலும் அத்திருவருளைக் கைவரப்பெறலாம். இச்சீரிய வுண்மையை வலியுறுத்தவன்றோ ஸர்வேச்வரனது கல்யாணகுணங்களைப் பேசும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களோடு பாகவத வைபவங்களைப் பரக்கப்பேசும் உருபேசும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களோடு பாகவத வைபவங்களைப் பரக்கப்பேசும் 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பையும்' பிரபன்ன காயத்ரியாய இராமானுஜநூற்றந்தாதியையும் சேர்த்தருளினர் பூர்வீகர்கள்! அதனிலும் 'அடியாரடியார் தம் மடியாரடியார் தமக்கு அடியாரடியார் தம் அடியாரடியோங்களே' என காரிமாறப்பிரானும், 'ததீய ததீய வரிவாரக ஸ்ய தீய தீய ஸ்ய தீய ஸ்ய ஸ்ய தீய ஜக ரம்ஸுஸ்ய தோஸநாய' என குலசேகரப்பெருமாளும் ஏழுமுறையில் வேண்டுவாராயினர் எல்லையில் அடிமைத்திறத்தினை!.

ஆதலின் ஹே! ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலோத்பவ ஸத்ஸம்பரதாய சிகாமணிகாள்! நாம் நம்பெருமாளிடத்தும் பரம பாகவதோத்தமர்களிடத்தும் மாசற்ற அடிமைத்திறம் பூண்டொழுகி பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தினை வெளிவேடங்களளவு ம்வெறும்பரிபாஷைகளளவும் விடாது செயலில் முன்னேற்றத்திற்குக் கொணர்ந்து எங்கணும் பரப்பி ஏனைய ஸமூஹங்க ளெல்லாவற்றைக் காட்டிலும், ஒளியுற மிளிர்வித்து என்றுங் குன்றாப் புகழெய்தி எம்பெருமானது திருவருளைப்பெற்று தினைத்திருப்போமாகுக.

---

9. ஸுதுர்லபா பாகவதா ஹி லோகே ஸுதர்சனம் ...
தேஷாம் ... ஸம்பாஷணம் ஸாந்நித்யம் ...

இங்கும் த்விஜாதி ஸாமாந்யத்திற்கு பிராயச்சித்தத்தை விதிக்கிற,

சிரப்ரோஷிதே த்விஜாதௌ து ப்ராஜாபத்யம் விசோதநம் ।
சாந்த்ராயணம் பராகம் வா ஹ்யதிஸம்வத்ஸரோஷிதே ॥

என்கிற 19-வது ச்லோகத்தை எடுத்து, உடனே..............(ஸம்வத்ஸரோஷித ஸூத்ரேஷு பாலாதூர்ஜபாக ...) என்று சூத்திரனுக்கு பிராயச்சித்தம் சொல்லுகிற, 20-வது ச்லோகத்தை எடுக்காமல்,

ஊர்த்வம் ஸம்வத்ஸராத் கல்ப்யம் ப்ராயச்சித்தம் த்விஜோத்தமை: ।
ஸம்வத்ஸரைஸ் ஸ்ரோதோபிஸ் தத்பாவ நியச்சதி ॥

என்று சூத்திரனுக்கு நாலுவருஷம் வரையில் பிராயச்சித்தம் சொல்லுகிற, 21-வது ச்லோகத்தை எடுத்திருக்கிறார். ஸ்மிருதியில் முதலில் வர்ணக்ரமமாக ஒரு வருஷம் வரையில் சூத்திரனுக்கும் பிராயச்சித்தம் சொல்லி, அடுத்த ச்லோகத்தில், 'ஊர்த்வம் ஸம்வத்ஸராத் கல்ப்யம்' என்று சூத்திரனுக்கு நாலு வருஷ பர்யந்தம் பிராயச்சித்தம் கல்பிக்கலாமென்று சொல்லியிருக்க, இவர் சூத்திர ப்ரஸ்தாபத்தையே எடுக்காமல் த்விஜாதி பிராயச்சித்த ச்லோகத்தைமாத்திர மெடுத்து, உடனே—'ஊர்த்வம் ஸம்வத்ஸராத்' என்ற கீழ்ச்சொல்லிய சூத்திர பிராயச்சித்த கல்பக ச்லோகத்தை எடுத்துக்காட்டி பிராம்மணர்களுக்கும், 4-வருஷம் வரையில் பிராயச்சித்தமுண்டென்று ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறதென்று, எழுதி இருக்கிறார். இதை ஆநந்தாச்ரம தேவலஸ்மிருதியை கையில் வைத்துக்கொண்டு இது சூத்திரமாத்திர விஷயமா அல்லது த்விஜாதிகளுக்கும் பொதுவா என்பதை பிராமாணிகர்கள் பராமர்சிக்கவேண்டும். மேலும் ஆநந்தாச்ரம தேவலஸ்மிருதியின் விஷய ஸூசிகையில் இவ்விடத்திற்கு ஸூசனை எழுதும்போது, 'ஸம்வத்ஸராத் ஊர்த்வம் சூத்ரஸ்ய ப்ராயச்சித்தம்' என்று எழுதி இருப்பதை எல்லாரும் கவனிக்கவேண்டும். இனி இந்த ஸ்மிருதியை மேலுங் கவனிப்போம். இதில் 26-வதான, 'பலாந்நேச்சேர் ஸ்தேயோநீதஸ்ய சுத்திஸ் கீத்ருசீ' என்கிற ச்லோகத்தால், வேறுதோஷம் நேராமல்—கேவலம் ம்லேச்ச நீதர்களாயுள்ளவர்களுக்கு எப்படி சுத்தி என்று ருஷிகள் கேட்க— தேவலரும்,

'ஸம்வத்ஸரோஷிதே விப்ரே சுத்தி ஸ்சாந்த்ராயணேந து ।
பராகம் வத்ஸராத் பூர்வம் பராகார்த்தம் த்ரிரோஷிதே ॥
த்ரோஷிதே பாதக்ருச்ச்ரம் நவராத்ரம் விவர்ஜித: ।
பாதோநம் க்ஷத்ரிய ஸ்யோக்தம்
அர்த்தம் வைச்யஸ்ய தாபயேத் ॥

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂
𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑍋𑌗𑍍𑌧𑍍𑌰𑍀 𑌗𑍌𑌰𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ॥'

என்கிற ஶ்லோகங்களால் முன் சொன்னதைக் காட்டிலும் நாலு வர்ணத்தாருக்கும் ஒரு மாதம் முதல் ஒரு வருஷம் வரையிலும் குறைவான பிராயச்சித்தத்தைச் சொல்லி உடனே ம்லேச்ச நீதர்களான ஸ்திரீகளுக்கும் பிராயச்சித்தத்தைச் சொல்லி முடிவில்,

'𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌾𑌨𑍍𑌮𑍍𑌲𑍇𑌚𑍍𑌛𑍈𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌷𑌟𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌃 ।
𑌦𑌶𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇
𑌅𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌹𑍋𑌷𑌿𑌤𑍇 ॥
𑌮𑍍𑌲𑍇𑌚𑍍𑌛𑍈𑌃 𑌸𑌹𑍋𑌷𑌿𑌤𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌃 ।
𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌷𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 ॥'

என்கிற மூன்று ச்லோகங்களால்— முன்பு, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 [illegible] 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿களால் நாலு வருஷத்திற்குமேல் பிராயச்சித்தானர்ஹனாய் சொல்லப்பட்ட சூத்திரனுக்கும், பலாத்காரத்தால் ஐந்து முதல் இருபது வருஷம் வரையிலும் ம்லேச்ச ஸஹவாஸ மாத்திரம் நேர்ந்தால் இரண்டு பிராஜாபத்யமென்றும் ம்லேச்ச ஸஹவாஸம் பலாத்காரமன்றியே நேர்ந்தால், இரண்டு சாந்திராயணம் பிராயச்சித்தமென்றும் சொல்லி ஸ்மிருதியை நிகமனம் பண்ணினார். இந்த ச்லோகங்களில், 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌷𑌟𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌃 -என்றும், 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌃-என்றும், ஐந்து முதல் பிராயச்சித்தம் சொல்லி இருப்பதால் - முன்பு, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 - 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿களாலே, நாலு வருஷம் வரையில் பிராயச்சித்தார்ஹனாய் சொல்லப்பட்ட சூத்திரனுக்கே, இவ்வசனங்கள் ஸஹவாஸமாத்திரத்தில் ஐந்துமுதல் இருபது வருஷம் வரையில் பிராயச்சித்தமுண்டென்று சொல்லுகின்றன என்பதை அகாமனும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இப்படி சூத்திரமாத்திர விஷயங்களான இந்த வசனங்களையும் பிராம்மணாதி ஸாதாரணமாக்கி 20-வருஷம் வரையில் பிராம்மணாதிகளுக்கும் பிராயச்சித்தமுண்டென்று வாஜபேயம் ஸ்வாமி எழுதுகிறார். அப்படியானால், '𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂' என்று, ஒருவருஷ பர்யந்தமே பிராம்மணனுக்கு பிராயச்சித்தம் சொல்லுவதாய் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையே விரோதிக்கும். அந்த பிரதிஜ்ஞையை யநுஸரித்தே - முதலில், ஒரு வருஷம் வரையில், '𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌪𑌰𑌾𑌕𑌂' என்று, பிராயச்சித்தம் சொன்னதும்— '𑌮𑌾𑌸𑍋𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌨𑌂 । 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌕𑌂 𑌚

[illegible] 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃 ।' என்று, ஒருவருஷம் வரையிலுமே பிராம்மணனுக்கு இரண்டாவது பிராயச்சித்தம் சொன்னதும், '𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍁' என்று, ஒரு வருஷம் வரையிலுமே—விப்ரனுக்கு மூன்றாவது பிராயச்சித்தஞ் சொன்னதும் விரோதிக்கும் - மேலும் - முதலில், '𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌪𑌰𑌾𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌂' என்றும், '𑌮𑌾𑌸𑍋𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌨𑌂 । 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌕𑌂 𑌚 [illegible] 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃' என்றும் ஒரு வருஷம் ம்லேச்சநீதனான பிராம்மணனுக்கு ஒரு சாந்திராயணமும் ஒரு பராகமும் பிராயச்சித்தமென்று விதித்து, முடிவில் இருபது வருஷம் ம்லேச்சநீத பிராம்மணனுக்கு சாந்திராயணத்தில்—எட்டிலொரு பங்கான பிரஜாபத்திய த்வயத்தை விதிப்பது அதயந்தம் அஸங்கதமென்பதை பிராமணிகர்கள் பராமர்சிக்கவேண்டும். இந்த விரோதம் மாத்திரம் வாஜபேயம் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திலும் தோன்றி அதின்பேரில் தீபிகையின்— 166-ம் பக்கத்தில் - இரண்டொரு வருஷம் ம்லேச்சனால் கொண்டுபோகப்பட்டவனுக்கு சாந்திராயணம் முதலிய கடினங்களான பிராயச்சித்தங்களைச் சொல்லிவிட்டு இங்கு 6—7—10—20-வருஷங்கள் ப்ரஷ்டனாய் இருந்தவனுக்கு லகுவான இரண்டு பிராஜாபத்யத்தை விதித்திருப்பது ந்யாயமாவென்று ஆக்ஷேபத்தைப் பண்ணிக்கொண்டும் அதற்கு, '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌨𑌿 [illegible] 𑌸𑌮𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇' என்று ஆபஸ்தம்பாதிகள் செய்திருக்கிற வ்யவஸ்தையை யநுஸரித்து கீழ் சொல்லிய சாந்திராயணாதிகளுடன் இந்த இரண்டு பிராஜாபத்யங்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று அர்த்தமே யொழிய இதுமட்டும் போறுமென்றர்த்தமில்லை என்று ஸமாதானஞ்சொல்லி இருக்கிறார். இதை கொஞ்சம் புத்திசாலிகள் கவனிக்கவேண்டும். கீழ்ச் சொன்னபடி பிராம்மணர்களுக்கு ஒருவருஷ பர்யந்தமே இந்த ஸ்மிருதியில் பிராயச்சித்தம் சொல்லி இருப்பதாலும் அதற்குமேல் 4-வருஷம் வரையிலும், அதற்குமேல் ஐந்துமுதல், 20-வருஷம் வரையிலும் பிராயச்சித்தம் சொல்லி இருப்பதெல்லாம் சூத்திரவிஷயமாகையாலும், பிராம்மணனில் நாலிலொருபங்கு பிராயச்சித்தமுள்ள சூத்திரனுக்கு இருபது வருஷம் வரையில் கேவல ம்லேச்ச ஸஹவாஸத்திற்கு பிராஜாபத்ய த்வயத்தை விதித்தது ந்யாயமாகையாலும், இந்த ஸ்வாமியின் ஆக்ஷேபத்திற்கே இடமில்லை. ஆக்ஷேப வாக்யத்தில் இரண்டொரு வருஷம் ம்லேச்சனால் கொண்டுபோகப் பட்டவனுக்கு சாந்திராயணாதிகள் சொல்லியிருப்பதாய் எழுதுகிறார். ஸ்மிருதியில் ஒரு வருஷத்திற்கு சாந்திராயணாதிகள் சொல்லி இருக்கிறதே யொழிய, இரண்டு வருஷத்திற்குச் சொல்லவே இல்லை. இரண்டொரு வருஷம் என்று தமாஷாய் தர்ம சாஸ்திரத்தில் பேசலாமா? கீழ் ம்லேச்சநீதனான சூத்திரனுக்கு பாபாந்தரம் நேர்ந்தால், 4-வருஷம் வரையில் பிராயச்சித்தம் சொல்லி அவனுக்கே ஸஹவாஸ மாத்திரத்தில், '𑌪𑌞𑍍𑌚

வஷட் ஸது வா ஸமா: - வம்வ வூஹஸ்ரீ விம்ஸதி: ' என்று ஐந்து முதல் பிராயச்சித்தம் சொல்லி இருக்க இந்த ஸ்வாமி அந்த வரிசைக் கிரமத்தைக் காட்டாமல் 6—7—10—20 வருஷங்கள் பிரஷ்டனுய் இருந்தவனுக்கென்றருளிச் செய்கிருர்.

ஆக்ஷேபம் எழுதிருக்கட்டும். இனி ஸமாதானத்தை கொஞ்சம் கவனிப்போம். ஒரு அதிகாரியைக் குறித்து, ஒரு ரிஷி குருவாயும் ஒரு ரிஷி லகுவாயும் பிராயச்சித்தம் சொல்லி இருந்தால் அங்கு ஒரே அதிகாரியைக் குறித்து குரு லகு விகல்பம் கூடாதாகையாலும் அதைஒப்புக் கொண்டால் எல்லாரும் லகுவிலேயே ப்ரவர்த்திப்பார்களாகையால் குரு பிராயச்சித்தத்திற்கு, அநநுஷ்டாந லக்ஷணாப்ராமாண்யம் (அநுஷ்டானமில்லாததால் ப்ரமாணமல்ல என்பது) வருமாகையாலும், அங்கு இரண்டு பிராயச்சித்தத்திற்கும் ஸமுச்சயமென்பது, 'ப்ராயஸ்சித்தே யானி ப்ரோக்தாநி ஸமஸ்தாந்யேவ ' என்று சொன்னஆபஸ்தம்பரின் அபிப்பிராயமேயொழிய வெவ்வேறதிகாரிகளுக்கு பாபாநுகுணமாய் குருவாயும் லகுவாயும் விதித்த பிராயச்சித்தங்களுக் கெல்லாம் கூட்டுதல் என்று அவரபிப்பிராயமன்று. அப்படியானல் எல்லா பிராயச்சித்தங்களையும் ஒருவன் கூட்டி அநுஷ்டிக்கும்படி வருவதோடு அது லோகத்தில் அசக்யமாயே முடியும். ஆகையால் இங்கு ஒரு வருஷம் ம்லேச்சநீதனுன ஸ்வல்ப பாபமுள்ள அதிகாரிக்கு விதித்த பிராயச்சித்தத்தோடு இருபது வருஷம் ம்லேச்சநீதனுன அதிக பாபமுள்ள வேறு அதிகாரிக்கு விதித்த பிராயச்சித்தத்தைச் சேர்த்து அநுஷ்டிக்கும்படி இந்த ஸ்வாமி எழுதினதை நன்ருக ந்யாயஸஞ்சாரம் பண்ணத்தக்க அதிகாரிகளே ஊன்றி கவனிக்கவேண்டும்.

இப்படி ஆநந்தாச்ரமத்தி லவதரித்த தேவலஸ்மிருதியும் 'ஆவாஜ ஸரிஹம் ' பிராசீன மார்க்கத்திற்கு எள்ளளவேனும் விருத்தமன்றிக்கே பலாத்காரத்தால் ம்லேச்சாதி நீதர்களுக்கே பிராயச்சித்தத்தைச்சொல்லியும் அதிலும் ப்ராம்மணனுக்கு ஒருவருஷம் வரையிலுமே பிராயச்சித்தத்தைச் சொல்லியும் பரம ரிஷி பிரணீதமான ஸாக்ஷாத் தேவலஸ்மிருதியின் ஏக தேச மென்னலாம்படி முடிவுபெற்றிருக்க தர்மஜ்ஞர்களே இதற்கு அந்யதாவாக அர்த்த வர்ணனம் பண்ணி ஏற்கனவே கலங்கி இருக்கும் லௌகிகர்களின் மனஸ்ஸை நன்ருகக் கலக்கிவிட்டதும் கலியின் கொடுமையே. ஆகையால் புத்தி பூர்வகமாய் மதாந்தரத்தில் சேர்ந்து அவர்கள் தர்மத்தை யனுஷ்டித்து நம் தர்மத்தை ஆத்யந்திகமாய் விட்டவனுக்கு இககாலத்திலனுஷ்டிக்கும்படியான பிராயச்சித்தமே கிடையாதென்றும் அப்படி யநுஷ்டித்தாலும் அவனுக்கு ஸஹவாஸார்ஹதை இல்லை என்றும் ஸ்மிருதிகளெல்லாம் ஏககண்டமாய் உத்கோஷிக்கின்றன. ப்ராமாணிக ஸ்மிருதிஜ்ஞர்களும் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணுர்களென்று அடியேனுடைய நம்பிக்கை.

இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யர்.

* வெறி விலக்கு.

இது,

(1) ' தீர்ப்பாரையாமினி எங்ஙனம் நாடுதும்? அன்னைமீர்!
ஓர்ப்பால் இவ்வொண்ணுதல் உற்றநல் நோயிது தேறினேம்
போர்ப்பாகுதான்செய்து அன்றைவரை வெல்வித்த மாயப்போர்த்
தேர்ப்பாகனர்க்கு இவள் சிந்தை துழாய்த்திசைக்கின்றதே '

என்ருரம்பித்துப் பத்துப் பாட்டுக்களில் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரிவாற்ருமை.

இத்தை,

(2) ' வாயும் திரையுகளும் கானல் மட நாராய்
ஆயும் அமருலகும் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாயால்
நோயும் பயலைமையும் மீதூர எம்மேபோல்
நீயும் திருமாலால் நெஞ்சம்கோட் பட்டாயே.

என்ருரம்பித்து பத்துப்பாட்டுகளினுலும்,

(3) ' வேய்மருதோளிணை மெலியுமாலோ
மெலிவும் என்தனிமையும் யாதுநோக்கா
காமரு குயில்களும் கூவுமாலோ
கனமயில் வைகலந் தாலுமாலோ

---

(1) 4-6-1; (2) 2-1-1. (3) 10-3-1.

* வெறிவிலக்கு, கணவனுடைய பிரிவாற்ருமையினுல் தலைமகள் படுகிற நோவைக் கண்டு தாய் முதலானவர்கள் அதற்குத் தக்க பரிஹாரத்தை அறியாமல் தகாத கார்யங்களைச் செய்யப்புக அதை, நோயின் தன்மையை அறிந்த தோழி முதலியவர்கள் விலக்குதல்.

மடலூருதல்.

ஒருத்தியினிடத்தில் அதிக ஆசைவைத்த ஒருவன் தன் ஆசையை நன்ருல் நிறைவேற்றிக்கொள்ளவும், அடக்கவும் முடியாத தசையில் பனைமட்டையைக் குதிரையைப்போல் அமைத்து அதில் ஏறிக்கொண்டு தான் ஆசைவைத்திருக்கும் ஸ்திரீயினுடைய ரூபத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு தெருக்கள் தோறும் சுற்றுதல். பனைமட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இதற்குப் பயனுவது பழிக்கஞ்சி தானேவந்து கிட்டுதல், அரசர்கள் சேர்த்துவிடுதல், பந்துக்கள் சேர்த்துவிடுதல் இவைகளில் ஒன்ருல் தன்னிஷ்டம் கிட்டக்கூடும் என்கிற எண்ணத்தினுல் இது செய்யப்படுகிறது என்பது தமிழர்களின் கொள்கை.

விப்ரலம்ப ஶ்ருங்காரம், என்பது பிரிவை அநுபவித்தல். ஸம்போகம், சேர்த்தனுபவித்தல்.

தூத ப்ரேஷணம், தன்னுடைய ஸ்திதியை அவனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி தூது சொல்லி அனுப்புதல்.

ஆமரு வினிரைமேய்க்க நீ போக்கு
ஒருபகல் ஆயிர மூழியாலோ
தாமரைக் கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ
தகவிலை தகவிலையே நீ கண்ணா '

என்றாரம்பிக்கும் பத்துப்பாட்டுக்களினாலும் நிரூபித்தருளினார்.

ஊடல் (ப்ரணயகலகம்).

இத்தை,

(4) ' மின்னிடை மடவார்கள் நின்னருள் சூடுவார் முன்பு நானதஞ்சுவன்
மன்னுடை யிலங்கை அரண்காய்ந்த மாயவனே !
உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன் இனி அது கொண்டு செய்வதென் ?
என்னுடைய பந்தும் கழலும் தந்துபோகு நம்பீ '

என்றாரம்பித்துப் பாட்டுகளினால் பரக்க அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

* தாய் இரங்கல்.

இதில் தாய் தான் மட்டும் வருத்தப்படுவதை,

(5) 'பாலனாய் ஏழுலகுண்டு பரிவின்றி
ஆலிலை யன்னவசஞ் செய்யும் அண்ணலார்
தாளிணைமேல் அணிதண்ணந்துழாயென்றே
மாலுமால் வல்வினையேன் மடவல்லியே '

என்றாரம்பித்துப் பத்துப்பாட்டுக்களிலும், இவ்வருத்தத்தைத் தலைமகனுக்கு உரைத்தலை,

(6) ' கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்
கண்ணநீர் கைகளால் இறைக்கும்
சங்கு சக்கரங்கள் என்று கைகூப்பும்
தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும்
எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னைவிட்டு என்னும்
இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்
செங்கயல்பாய்நீர்த் திருவரங்கத்தாய்
இவள்திறத் தென் செய்கின்றாயே? '

என்றாரம்பித்து பத்துப்பாட்டுகளிலும் நிரூபித்தருளினார்.

---

(4) 6-2-1. (5) 4-2-1. (6) 7-2-1.

* தாயிரங்கல், தாய் மற்றவர்களோடு சொல்லித் துக்கித்தல்.

* தோழி இரங்கல்.

இத்தை,

(7) ' துவளில்மாமணி மாடமோங்கு
தொலைவில்லி மங்கலம் தொழும்
இவளை நீர் இனி அன்னை மீர்
உமக்காசை யில்லைவிடுமினோ
தவளவொண்சங்குசக்கர மென்றும்
தாமரைத் தடங்கண்ணென்றும்
குவளையொண்மலர்க்கண்கள் நீர்மல்க
நின்று நின்று குமுறுமே '

என்றாரம்பித்து அருளிச்செய்தார்.

* தனி இரங்கல்.

இத்தை,

(8) ' ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்
நீரெல்லாம் தேறி ஓர் நீளிரவாய் நீண்டதால்
பாரெல்லாம் உண்ட நம்பாம்பணையான் வாரானால்
ஆரெல்லே! வல்வினையேன் ஆவி காப்பாரினியே '

என்றிப்புடைகளில் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

* கலவி உரைத்தல்.

இதை (9) 'ஊனில் வாழுயிரே', (10) 'கண்கள் சிவந்து', (11) ' இருத்தும் வியந்து ' இத்யாதி திருவாய் மொழிகளில் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறார்.

ஆகக்கீழ் சில உதாஹரணங்கள் இந்த ப்ரபந்தத்தின் தமிழ் லக்ஷணம் பூர்த்தியாய் இருப்பதைக் காண்பிக்க காட்டப்பட்டன. இதன் மற்றைய குண பூர்த்திகளை அதாவது மிகவும் லளிதமாயும் அநேகார்த்தங்களை உள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருப்பதாயும் கேட்பவர் மனதை உருக்கும்படியானதாயும் இருக்கும் தன்மை முதலியவைகளை, க்ரந்தத்தின் வ்யாக்யானங்களை ஸேவித்து அறிந்துகொள்ளவேண்டியது. பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யமே பாவத்தை வெளியிடக்கூடியதாக இருக்கிறது. உதாஹரணமாக ஆழ்வார் இந்தப் பூலோகத்தில் இருப்பதை அஸஹ்யமாய்க் கண்டு பகவானுக்குப்

---

(7) 6-5-1. (8) 5-4-1. (9) 2-3-1. (10) 8-8-1. (11) 8-7-1.

* தோழி யிரங்கல், இவளுடைய தசையைப்பார்த்து தோழி தானும் துக்கித்தல்.

* தாய் தலைமகனுக்கு உரைத்தல், இந்த இவளுடைய இப்படிப்பட்ட தசையைத் தாயார் அவனுக்குத் தெரிவித்தல். * தனி இரங்கல், ஒருவரும் இல்லாத இடத்தில் தானே தன்னுடைய துக்கத்தை அனுபவித்தல்.

பரமபதத்தில் இருக்கும் இருப்பும் அஸஹ்யமாம்படி கூப்பிடும் பாசுரத்தில்,

(12) ‘நீராய் நிலனாய் தீயாய் காலாய் நெடுவானாய்
சீரார் சுடர்கள் இரண்டாய் சிவனாய் அயனாய்
கூராராழி வண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழவே’

என்கிற பாட்டில் பதங்களையெல்லாம் தீர்க்கமான சொற்களாய் ப்ரயோகித்திருப்பதால் தம்முடைய தீர்க்கமான அவாவைக் காண்பித்திருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட பெருமை இதற்கு இருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்னில்:— இது இவருடைய ஸ்வபுத்தியால் அருளிச்செய்யப்படாமல் கேவலம் பகவதனுக்ரஹத்தினால் உண்டானதாகையினால். அதாவது சோகமானது ஸ்லோகமாகப் பரிணமித்தது என்கிறபடியே ஒரு க்ரௌஞ்ச பக்ஷியை வேடன் அடித்ததைப் பார்த்து, அத்தால் மற்றொரு பக்ஷிக்கு உண்டான துக்கத்தை ஸஹிக்காதவராய் அந்த வேடனை சபித்த ஸ்லோகம் ப்ரும்மாவினுடைய வரப்ரஸாதத்தினால் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்கு மூலஸ்லோகமாயும், ஸர்வ லக்ஷணங்களோடு, அதாவது நாலு பாதங்களோடும், ஒவ்வொரு பாதத்தில் எட்டு அக்ஷரங்களோடும், வீணையின் தந்தியில் இட்டுப் பாடும்படியாயும், இருந்தாப்போலே, ஆழ்வார் பகவானை அவனுடைய க்ருபையினால் உள்ளபடியே அநுபவிக்க அவ்வநுபவ ஜனித நிரவதிகப்ரீதியானது உள்ளடங்காமல் இத்திருவாய் மொழியாகப் பரிணமித்து, செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாய் ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுக்தமாய் இருப்பது ஒரு ஆஸ்சர்யமாகாது. இப்படி நேரில் பகவத் க்ருபைக்குப் பாத்திரமாய் அருளிச்செய்யப்பட்டதும் வேறொன்றும் இல்லை. இவ்வர்த்தத்தை இவர் தாமே,

(13) ‘இன்கவிபாடும் பரம கவிகளால்
தன்கவிதான் தன்னைப் பாடுவியாது இன்று
நன்குவந்து என்னுடனாக்கி என்னால் தன்னை
வன்கவிபாடும் என் வைகுந்த நாதனே’

என்கிற பாட்டிலே அருளிச்செய்தார். அதாவது பூர்வம் ப்ரஸித்தி பெற்ற கவிகளான வால்மீகி, வ்யாஸர், செந்தமிழ் பாடுவாரான முதலாழ்வார்கள் இவர்களினால் தன்னுடைய பெருமையை ப்ரகாசம் செய்துகொண்டது போதாது என்றுகொண்டு இத்திருவாய் மொழியைப் பாடுவித்தான் என்றபடி. இதில் அர்த்தங்கள் மிகவும் ஸுலபமாய் நிரூபிக்கப்படுகிறது என்பதற்குச் சில உதாஹரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன. ப்ரும்ம சப்தார்த்தத்தை ‘உயர்வற உயர்நலம் உடையவன்’ என்று நிரூபித்தருளினர். இதைத்தான் ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் ‘ஸூக்ஷ்மாவிகா நவதிகாதிஶய’ என்றும், ‘ஸ்ருஹ ஶப்தேந ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷோ நவதிகாதி ஶய அஸம்க்யேய கல்யாண குணகண: புருஷோத்தமோ அபிதீயதே’ என்றருளிச்செய்தார்கள். ஸகல ஶாஸ்திரார்த்த ஸங்க்ரஹமான ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் உள்ள ஶரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தை (14) ‘உடல்மிசை உயிரெனக்கரந்தெங்கும் பரந்துளன்’ என்று மிகவும் ஸ்பஷ்டமாயும் ஸங்க்ரஹமாயும் நிரூபித்தருளினர்.

பரமதங்களை நிராகரிக்கும் ப்ரகாரம்.

1. ‘உயர்வற உயர்நல முடையவன்’ என்கிறபடியே இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பதவியை மிகுந்த ஶ்ரமப்பட்டு தபஸ்ஸு முதலியவைகள் செய்து பெறவில்லை என்றருளிச்செய்தபடியினால் த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமர் என்றும், ஏகர் என்றும், இவர்களில் ப்ரும்மாவாதல் ருத்திரனாதல் பரதத்வம் என்றும் இவர்கள் மூவரைத் தவிர மற்றொன்று பரப்ரும்மம் என்றும் சொல்லுகிற ஸமயைக்யோத்தீர்ண வ்யக்த்யந்தர பக்ஷங்கள் நிரஸ்தமாய்த்தன. ப்ரும்ம ருத்ராதிகள் பகவானை ஆராதித்து அத்தால் தங்கள் தங்கள் பதவிகளை அடைந்தார்கள் என்பது பஹுவித ப்ரமாணங்களினாலே ஸித்தமிறே. எண்ணிறந்த கல்யாணகுணங்களை உடையவன் என்றதினால் ப்ரும்மம் நிர்குணம் என்பவர்களும், ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானன் என்றபடியினால் ப்ரும்மத்திற்கு அவித்யாதிகள் ஸம்பாவிதங்களென்று சொல்லுமவர்களும், (1) ‘மதிநலமருளினன்’ என்றருளிச்செய்திருப்பதினால் ஜீவாத்மா ஜ்ஞானமாகிற குணத்தை உடையவன் என்றேற்படுகிறபடியினாலே ஜ்ஞானமே ஆத்மா, அதற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லையென்று சொல்லுமவர்களும், ‘மதி’ என்று ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லி மேல் ‘நலம்’ என்று பக்தியை நிரூபிப்பதினால் கேவலம் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷம் என்று சொல்லுமவர்களும், ‘அமரர்கள்’ என்கிற பஹுவசன (பன்மை) நிர்தேசத்தினால் ஏற்படுகிற ஜீவாத்மாக்களின் பேதத்தினாலே ஜீவாத்மாக்களுக்குள் பேதம் இல்லையென்று சொல்லுமவர்களும், ‘அதிபதி’ என்பதினால் ஜீவபரமாத்மாக்கள் ஒன்று என்று சொல்லுமவர்களும், ‘சுடர்’ என்பதினால் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அவித்யையினால் மறைக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுமவர்களும், ‘அடி’ என்பதினால் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் இல்லை என்று சொல்லுமவர்களும், ‘தொழுது’ என்பதினால் அவனோடு தான் அபின்னன் என்று நினைப்பவர்களும், ‘என் மனனே’ என்பதினால் அறுபது உபாயமென்று சொல்லுமவர்களும்,

ம் சப்தத்திற்கு அஹங்கார க்ரக்தி அர்த்தம் என்று சொல்லுமவர்களும்
நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். (2) ‘கரவிசும்பு’ என்கிற பாட்டில் இதற்கு முன் இல்
லாத வஸ்து இப்பொழுது உண்டாகிறது என்று சொல்லுகிற தார்க்கிக
மதத்தையும், (3) ‘உளனெனில் உளன்’ என்கிற பாட்டில் ஸர்வமும் ஶூந்
யம் என்கிற மாத்யமிக மதத்தையும் நிராகரித்தருளினர். (4) ‘ஒன்றும் தே
வும்’ என்கிற திருவாய்மொழியில் இங்கு ஸங்க்ரஹமாக நிரூபித்தருளின
அர்த்தத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபித்து பகவானைத்தவிர மற்ற ப்ரும்ம ருத்
ராதிகளுக்குப் பரப்ரும்மமாயிருக்கை ஒருக்காலும் ஸம்பவிக்காது என்று
நிரூபித்தருளினர். அப்படியே ஔடுலோமியின் மதமாகிற மோக்ஷதசை
யில் ஐக்யத்தை (5) ‘கூடிற்றாகில் நல்லுறைப்புக் கூடாமையைக் கூடினல் ஆட
ற்பறவையுயர் கொடி எம்மாயனாவததுவதுவே வீடைப்பண்ணி ஒரு பரிசே
எதிர்வும் நிகழ்வும் கழிவுமாய் ஒடித்திரியும் யோகிகளும் உளருமில்லை யல்
லரே’ என்று நிராகரித்தருளினர்.

பரதத்வாதி நிர்த்தாரண ப்ரகாரம்.

(6) ‘மனனக மலமற மலர்மிசை எழுதரும் மனனுணர் வளவிலன் பொறி
யுணர் வவையிலன்’ என்றருளிச் செய்திருக்கிறபடியினலே யோகத்தினல் பரி
சுத்தமான மனதினல் அறியக்கூடிய ஜீவாத்மாக்களைக்காட்டிலும், கண் முத
லிய இந்திரியங்களினல் அறியக்கூடிய ஜடவஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு
பட்டவன் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட தாகிறபடியினலே, வேதாந்த ஶாஸ்தி
ரத்தில் முதல் இரண்டு அத்யாயத்தினல் ப்ரதிப்பாதிக்கப்பட்ட காரணத்வம்
அபாத்யத்வம் என்கிற அர்த்தம், அதாவது பரமாத்மா மற்ற வஸ்துக்களை
விட வேறுபட்டவன் என்கிற அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. (7) ‘சுடர்
மிகுசுருதியு ளிவையுண்டசுரனே’ என்பதினல் வேதமாகிற ப்ரமாணத்தைக்
கொண்டு அவன் ஸர்வாந்தர்யாமி யென்பது அறியத்தக்கது என்பதும், பேதா
பேதவாதிகளுக்கு அபேத ஶ்ருதிகளும், அபேத வாதிகளுக்குப் பேத ஶ்ரு
திகளும், இருவருக்கும் ஶரீராத்மா பாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் கடக ஶ்ருதி
களும் விரோதிக்கிறபடியினல், அவர்களுக்கு ஶ்ருதி சுடர் மிகுதி உள்ளதாக
வில்லை. இந்த ஆழ்வாருடைய ஸித்தாந்தமாகிய விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்
திகளுக்கு ஶரீராத்ம பாவ ஸம்பந்தமே ப்ரதான ப்ரதிதந்த்ர மாகையினல்
ஸகல ஶ்ருதிகளும் முக்ய வ்ருத்யா அர்த்தமுள்ளவைகளாகின்றன என்பதும்
தெரிவிக்கப்படுகிறது. ‘இந்த ஶரீராத்ம பாவ ஸம்பந்தத்தை அறிந்தவன்
ஸகல வேத வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தத்தை அறிந்தவனகிறன்’ என்றும்,
‘ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய மதம் எல்லா வேதங்களுக்கும் ஒத்திருக்கிறது’ என்
றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? (8) ‘ஒன்றெனப் பலவென’ என்கிற பாட்

(2) 1-1-11. (3) 1-1-9. (4) 4-10-1. (5) 8-8-9. (6) 1-1-2. (7) 1-1-7. (8) 1-3-7.

டில் ‘நன்றெழில் நாரணன்’ என்பதினல் நாராயணன் என்கிற திருநாமமே அ
வன் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் காரணம், ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் ஆதார பூதன், ஸர்
வவஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமி, எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொ
டுக்குமவன், ஸர்வ கல்யாண குணங்களும் நிறைந்தவன், என்றிவைமுதலிய
பெருமைகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டு அந்தப் பதத்திற்கு அர்த்தமானவனே
பரதேவதை என்பதைக் காட்டக்கூடியது, என்று நிரூபித்தருளினர். இத்
தையே முன்பு (9) ‘எண்பெருக்கந்நலத்து ஒண்பொருள் ஈறிலவண்புகழ் நார
ணன் திண்கழல்சேரே’ என்று அருளிச்செய்தார். இதை அடியொத்தி ஸ்ரீஆள
வந்தாரும், ‘நாராயணனே! நீ பரதேவதை என்பதை எந்த வைதிகன்
(வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டவன்) ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான்’
என்றருளிச்செய்தார். (10) ‘நாளு நின்றடும்’ என்கிற பாட்டில் அப்படிப்பட்ட
பரதேவதையாகிய நாராயணன் திருவடிகளில் ஆஶ்ரயிப்பதே ஹிதமான கார்
யம் என்று நிரூபித்தருளினர். (11) ‘ஒரு நாயகமாய்’ என்னும் திருவாய்மொ
ழியில் மோக்ஷமாகிற புருஷார்த்தம் தவிர மற்றப் புருஷார்த்தங்கள் நச்வரங்
கள் என்றும், (12) ‘எம்மாவீட்டுத் திறமும்’ என்கிற பாட்டில் பலத்தை அனு
பவிக்கும் தானும் கைங்கர்யாதிகளில் கர்த்தா என்கிற அபிஸந்தியைவிட்டு
பகவானுடைய ப்ரீதியையே பரம ப்ரயோஜனமாக ப்ரார்த்திப்பது என்று
(13) ‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே’ என்று நிரூபித்தருளினர். மற்ற ப்ர
மாணங்களில் விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படாத அர்ச்சிராதி கதியையும், இடை
இடையே நடக்கும் ஸத்கார விசேஷாதிகளையும், நித்யஸூரிகளின் கோஷ்
டியில் இவனைச் சேர்த்தருளும்படியையும், (14) ‘சூழ்விசும்பணி முகில்’ என்
கிற திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்திருக்கிறர்.

ப்ரபத்தியை நிரூபிக்கும் ப்ரகாரம்.

இதை,

‘வீடுமின் முற்றவும், வீடு செய்து உம்முயிர்
வீடுடை யானிடை வீடிசெய்மினே’

என்று உடையவனகிய பகவானிடத்தில் உடைமையாகிய ஜீவாத்மாவை ஸமர்
ப்பிப்பதாகிய இசைவைச்செய்வது, அதாவது பகவானுக்கு இந்த ஜீவா
த்மா சேஷபூதன் என்று ஒப்புக்கொள்ளுவது என்று நிரூபித்தருளினர்.
இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனலும் ‘ஆபரணத்தை உடைய
வனுக்கு அவன் தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே
யதாவஸ்திதமான ஆத்ம நிக்ஷேபம்’ என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்
தில் ஸாங்கப்ரபதனதிகாரத்தில் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்
கிறது. (15) ‘அகலகில்லேனிறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா!

(9) 1-2-10. (10) 1-3-8. (11) 4-1-1. (12) 2-9-1. (13) 2-9-4. (14) 10-9-1. (15) 6-10-10

நிகரில் புகழாய்! உலகம் மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே! நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! புகலொன்றிலா வடியேன் உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே' என்கிற பாட்டில் ப்ரபத்திக்குக் காரணமந்திரமான த்வயத்தை அடைவே வ்யாக்யானம் பண்ணியிருக்கிறார். இது ரஹஸ்யார்த்த விவரணமானபடியினாலே ஆசார்ய ஸகாசாத் உபதேசிக்கப்பெற வேண்டியதொன்றாகையினால் மந்திரத்தின் அர்த்தத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கும் ப்ரகாரம் இங்கு குறிப்பிடப் படவில்லை. அபராதிகளான நாம் கூசாமல் அணுகுவதற்கு புருஷகாரம் (சிபார்சு செய்யுமவர்) இருக்க வேண்டும், அந்த புருஷகாரமும் அவன் மறுக்கவொண்ணாததாய் இருக்க வேண்டும், அந்தப் புருஷகாரமும் தனக்கு மற்றொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடி கருணாநிதியாய் இருக்கவேண்டும், என்கிற இந்த அர்த்தங்கள் எல்லாம் 'அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா' என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆச்ரயணீயனாயிருப்பவன் ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம், தயை, மார்த்தவம், தைர்யம், ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வ சக்தித்வம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்தவனாய் இருக்கவேண்டுமென்பதை 'நிகரில் புகழாய்' என்றருளிச் செய்தார். இப்படிப் பரம ஸுலபனாயிருந்தால் அவனுக்கு மேன்மை ஒன்றுமில்லாமல்போனால் அவனை ஆச்ரயிப்பது நிஷ்ப்ரயோஜனமாய் விடுமாதலால் அவர் ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்று 'உலகம் மூன்றுடையாய்' என்றருளிச்செய்தார். ஆகிலும் அவன் ரக்ஷிக்கக்கடமைப் பட்டவனாகைக்கு ஸம்பந்தம் வேண்டுமே என்ன அத்தை 'என்னை ஆள்வானே' என்றார். ஆயினும் ஏற்கனவே ரக்ஷணாதிகளைச் செய்திருக்க வேண்டுமே என்ன 'திருவேங்கடத்தானே' என்றார். அகிஞ்சனர்களான நம்மைக்காப்பாற்றவே பரமபதத்தைவிட்டு இங்கு வந்திருக்கிறான் என்றபடி. ஆக மஹாவிச்வாஸத்திற்குக் காரணமான புருஷகார ஸம்பந்த குண வ்யாபார ப்ரயோஜன விசேஷங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதின் அங்கமாகிய அநந்யகதித்வமும் 'புகலொன்றிலாவடியேன்' என்னப்பட்டது. அகிஞ்சனனாயிருக்கும் தசையை 'நோற்ற நோன்பிலேன்' இத்யாதிகளில் விஸ்தாரமாக நிரூபித்தார். 'உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே' என்பதினால் அநந்ய ப்ரயோஜனனாய் அவன் திருவடிகளடைந்தபடி சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி 'உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்' என்கிற அநந்ய நிஷ்டை உடையவர்களுக்கே (1) 'வினை விள்ளாமை விரும்பி உள்கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதே' என்னப்பட்ட பரம ப்ரயோஜனமாயிருக்கும் என்றார். இந்த உபாயமே (ப்ரபத்தியே) பகவானை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதற்கு காரணமான ஸகல நோய்களையும் தீர்த்து அவன் திருவடிகளில் சேர்ப்பிக்கும் என்னும் அர்த்தத்தை (2) 'வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர்

(1) 1-6-5. (2) 4-6-8.

ക്ഷിണാം പ്രാപ്തിഹേതുത്വാദനായ പ്രയുജ്യതേ | യഥാഹുഃ—'ലോകേഷു വിഷ്ണോർനിവസന്തി കേചിത് സമീപമൃച്ഛന്തി ച കേചിദന്യേ | അന്യേ തു രൂപം സദൃശം ഭജന്തേ സായുജ്യമന്യേ സ തു മോക്ഷ ഉക്തഃ ||' ഇതി | യഥാഭിലഷിതം ബ്രഹ്മസായുജ്യാദിപ്രാപ്തികാമഃ ചക്രേണ തപ്തതനുർഭവേത് ഇത്യർത്ഥം ഭവതി | 'നേമിനാ തപ്തതനുഃ' ഇത്യത്ര ചക്രധാരണം ന പ്രതീയതേ ഇതി ചേത്, ന—നേമിശബ്ദേന നേമ്യവയവ ചക്രസ്യ ലക്ഷ്യമാണത്വാത്, "പവിത്രമിത്യഗ്നിഃ അഗ്നിരേവ സഹസ്രാരഃ സഹസ്രാരോ നേമിഃ" ഇതി തത്പൂർവവാക്യാനുരോധാച്ച | ചക്രപര്യായശ്ച നേമിശബ്ദോ മാധവാചാര്യേണ നാമാനുക്രമണ്യാമുക്തഃ—"ചക്രം ശാക്രഃ പവി നേമിഃ പ്രയുക്താ ചക്രസ്യ വാചകാഃ"—ഇതി | ഏവം പവിശബ്ദസ്യാപി ചക്രപര്യായത്വേന പാഠാത് "രഥ

க்கு அந்தர்த பலத்தை அடைவதாகிய வ்யத்யாஸமுண்டு என்று தெரிவிப்பதற்காகத் தனித்துச் சொல்லியிருக்கிறதாகவுமாம். அப்படியே 'சிலர் பகவானுடைய லோகங்களில் வஸிக்கிறார்கள், வேறு சிலர் (அவனுடைய) ஸமீபத்தை அடைகிறார்கள், மற்றும் சிலர் பகவானுக்கு ஸமமான ரூபத்தை அடைகிறார்கள், மற்றும் சிலர் ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறார்கள் அதுவே மோக்ஷமென்று சொல்லப்பட்டது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவரவர்கள் இஷ்டப்படி பரமாத்மாவின் ஸாயுஜ்யம் முதலியவைகளை அடைய வேண்டும் என்று ஆசையை உடையவன் சக்கரத்தினால் தாபம் செய்யப்பட்ட ஶரீரத்தை உடையவனாக வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. நேமியினால் தாபம் செய்யப்பட்ட ஶரீரத்தை உடையவனாக என்கிற இடத்தில் சக்கரத்தைத் தரிக்கவேண்டும் என்பது ஏற்படவில்லையே என்பது உசிதமல்ல—நேமி என்னும் பதத்தினால் நேமிஎன்று சொல்லப்படுகிற வட்டையை அவயவமாக உடைய சக்கரம் லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிறதாகையினாலும், 'பவித்ரம் என்பது அக்னி, அக்னி என்பது ஆயிரம் ஆரைக்கால்களை உடையது, ஆயிரம் ஆரைக்கால்களையுடையது நேமி' என்கிற இதற்கு முன் சொல்லியிருக்கிற வாக்யத்தை அனுஸரித்திருக்கிற படியினாலும். நேமி என்னும் பதம் சக்கரம் என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது என்று மாதவாசார்யரால் பெயர்களைக் குறிக்கும் இடத்தில் 'சக்ரம் சாக்ரம் பவி: நேமி: இந்தப் பதங்கள் தனித்தனியே சக்ரத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே 'பவி' என்னும் ஶப்தமும் இவ்விடத்தில் சக்ரத்தைச் சொல்லுவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால் 'தேர் சக்கரத்தின் நுனியிலும் சக்கரத்திலும் பவி என்னும் ஶப்தம் உபயோகிக்க

𑌚𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌪𑌵𑌿𑌰𑍀𑌰𑌿𑌤𑌃" 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌿𑌘𑌣𑍍𑌟𑍌 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌿𑌤𑌃| 𑌪𑌵𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂, 𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌃| 𑌉𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 "𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍋𑌮𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑌦𑍁𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌹𑌿𑌰𑍍𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑍍𑌯𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌤𑍍| 𑌯𑌥𑌾 "𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌃" 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍| 𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌨𑍇𑌤𑍃𑌵𑌾𑌚𑌿𑌨𑍋 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃| 𑌅𑌥𑌵𑌾 '𑌨𑍇𑌮𑌿𑌨𑌾 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌤𑌨𑍁𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌙𑍍𑌕𑌨𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃| 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇 '𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌰𑍋 𑌨𑍇𑌮𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿

ப்படுகிறது' என்று மற்றொரு வேத நிகண்டுவிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பவி என்னும் ஶப்தம் வேறொரு பெயராகவாவது ஆகட்டும், லக்ஷணையினால் சில இடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருந்தாலும் இருக்கட்டும். ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற மற்றொரு வஸ்துவைச் சொல்லுவதாகிய ப்ரஸித்தமான அக்னி என்னும் பதம் அவ்விடத்தில் எப்படிப் பொருந்தும் என்னில், சக்ரத்தின் தேஜஸ்ஸு 'ஓ! மகரிஷியே! சந்திரன் ஸூர்யன் அக்னி இவைகளின் காந்தியைப்போல் ப்ரகாசமுடையது இந்த சக்ரம் என்று சொல்லப்பட்டது' என்றிவை முதலிய அஹிர்புத்ன்ய ஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டவசனங்களினால் மூன்று தேஜஸ்ஸுக்களின் சேர்க்கை என்று ஏற்படுகிறபடியினால் பொருந்தும். அன்றிக்கே 'ஒவ்வொரு பதங்களும் அவயவ வ்யுத்பத்தியினால் நேரிலேயே பரமாத்வைச் சொல்லுகின்றன என்பதில் ஒருவித விரோதமுமில்லை' என்று சாரீரக ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியினால் தான் முன்னே இருந்து அழைத்துக்கொண்டு போகிறான் என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் அந்தச் சக்ரத்தினிடத்தில் அக்னி என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாய் இருக்கும் தன்மை பொருந்தும். இப்படியாகில் அழைத்துக்கொண்டு போகிறான் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற 'நேமி' என்னும் பதம் பொருத்தமுடையதாகிறது. அதுவுமன்றிக்கே சக்ரத்தினால் தாபம் செய்யப்பட்ட ஶரீரத்தை உடையவன் என்று விதிக்கப்படுகிற அடையாளம் செய்துகொள்ளும் ஸமயத்தில் அக்னியினால் (அந்தச் சக்கரம்) தாபம் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று தெரிவிப்பதற்காக அக்னி என்னும்பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாகவும். அவ்விடத்தில் அக்னி என்னும் பதம் ப்ரஸித்தமான அக்னியை மாத்திரம் சொல்லுவதாய் இருந்தால் 'அக்னி என்பது ஆயிரம் ஆரங்களை உடையது, அப்படி இருப்பது சக்ரம்' என்று

𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑌂 𑌨 𑌘𑌟𑌤𑍇| 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍌 '𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌮𑍍', '𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍', '𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌮𑍍|

'𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌲𑍋𑌕𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇| 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌹𑌿 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿| 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾-'𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿| 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌥𑌨𑍇𑌮𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌨𑍈𑌗𑌮𑍇 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃| 𑌯𑌥𑌾—'𑌪𑌵𑌿 𑌨𑍇𑌮𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿| 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑍋𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾—'𑌉𑌤 𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑌦𑍍𑌰𑌿𑌂 𑌭𑌿𑌨𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌜𑌸𑌾' 𑌇𑌤𑌿| 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾| 𑌤𑌦𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃—𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌪𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌬𑍋𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌬𑍋-

---

முறையே அக்னி என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரித்திருப்பது பொருந்தாது. இப்படியே 'பவித்ர' என்னும் பதமும் சக்கரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறபடியினால் '𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂', '𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂', '𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌃' என்றிவை முதலிய மந்திரங்களும் சக்ரத்தையே சொல்லுகின்றன என்று வ்யாக்யானம் செய்தார்கள்.

'𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂' என்கிற இடத்தில் '𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂' என்னும் பதம் எல்லாஉலகங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் ஜாக்கிரதை உடையவராகிய பகவானுடைய சக்ரத்திற்குப் பெயர் என்று அறியப்படுகிறது. ஶ்ருதியே ஸுதர்ஶநத்திற்கு பவித்ரம் என்று பெயர் என்று தானே ஸ்பஷ்டமாக விவரிக்கிறது. அது எப்படி என்னில்:—'𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃' என்றாரம்பித்து பரிசுத்தம் செய்கிறபடியினாலும் காப்பாற்றுகிறபடியினாலும் பவித்ரம் என்று சொல்லப்படுகிறது என்று. பவித்ரம் என்னும் பதம் தேரின் சக்கரத்தைச் சொல்லுகிறது என்று வ்யாஸரால் நிகமகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி என்னில்:—'பவி என்பது சக்ரமாகிறது. 'பூமியைப் பரிசுத்தம் செய்கிறபடியினால்'—என்று. இது விஷயத்தில் ஶ்ருதியும் அந்த வ்யாஸரினாலேயே உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'எது தேர்களின் வழிகளை வேகத்தினால் பிளக்கிறதோ அது பவி'—என்று. ஏகாயனசாகையில் சொல்லப்படுகிற நிருக்தியும் முன்னமேயே காண்பிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் இந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தமாவது—ப்ருஹ்மணஸ்பதே என்று ஸம்போதனமாயிருப்பதினால் பவித்ரம் என்கிற இரண்டு பதங்களும் ஸம்போதனமாகவே சொல்

𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 । 𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 । 𑌵𑌿𑌤𑌤! 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰! 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌪𑌤𑍇! 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌅𑌤𑌪𑍍𑌤𑌤𑌨𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 । 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌂𑌬𑍋𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌖𑍍𑌯𑍁𑌃 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌵𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌪𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌬𑍋𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 — ‘𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌵𑌾𑌯𑍁𑌧𑌚𑌿𑌹𑍍𑌨𑌾𑌭𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌶𑍇𑌷𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍃𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌸𑍍𑌤𑌸𑌿𑌃, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌵

விக்கொள்ள வேண்டியது. ‘𑌤𑍇’ என்பது மூன்றாவது வேற்றுமையின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ஆறாம் வேற்றுமை. ஆகவே எங்கும் வ்யாபரித்தவனாயும் பரிசுத்தம் செய்யக்கூடியவனாயும் பரமாத்மாவைக் காப்பாற்றுகிறவனாயும் இருக்கிற சக்ரமே! உன்னால் தாபம் செய்யப்படாத சரீரத்தை உடையவன் என்று அந்வயம் சொல்லவேண்டும். ‘𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋𑌃’ என்கிற இடத்தில் முதல் வேற்றுமை ஆறாவது வேற்றுமையின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரனாகிய பரமாத்மாவின் சரீரங்கள் எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்திருக்கிறாய் என்று சொல்லப்பட்டது. அன்றிக்கே ப்ரபுவாகிய நீர் பரமாத்மாவை அடைந்திருக்கும் எல்லா ப்ராணிகளின் சரீரங்களை வ்யாபித்திருக்கிறீர் என்றர்த்தமாகவுமாம். இப்படிச் சிலரால் சக்ரத்தை ஸம்போதனம் செய்வதாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. மற்றும் சில வ்யாக்யானங்கள் சக்ரத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகிய பகவானையாவது அன்றிக்கே வேதம் வைதிகர்கள் இவர்களைக் காப்பாற்றுகிற பகவானாகிய நாராயணனையாவது நேரிலேயே ப்ருஹ்மணஸ்பதே என்று ஸம்போதனம் செய்வதாகச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்-‘𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂’ என்று. உமக்கு ஆயுதமாயிருக்கை அடையாளமாயிருக்கை ஆபரணமாயிருக்கை இவைகளினால் உமக்கு சேஷபூதமாயும் மிகவும் பரிசுத்தம் செய்யக்கூடியதாயும் இருக்கும் சக்ரம் பரவி இருக்கிறது, அதாவது ப்ரமாணங்களினாலும், அந்த ப்ரமாணங்களை அறிகிறவர்களிடங்களிலும் மற்ற எல்லா ப்ரபஞ்சங்களிலும் பரவி இருக்கிறது. ‘𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃’ என்கிற இடத்தில் 𑌤𑌸𑍍 என்னும் விகுதி எல்லா வேற்றுமைகளின் அர்த்தத்தையும் சொல்லக்கூடியது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் ஆறாம் வேற்றுமையின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. எல்லா ப்ர

𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌷𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍇𑌷𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌤𑌤𑍇𑌨 𑌚𑌿𑌹𑍍𑌨𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨 𑌚 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿-𑌚𑌿𑌹𑍍𑌨𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌰𑍋𑌷𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌨 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌤𑌨𑍁𑌃 𑌅𑌦𑌗𑍍𑌧𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌮𑌾𑌃-𑌅𑌪𑌕𑍍𑌵𑌕𑌷𑌾𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ‘𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍’, ‘𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌵𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 । 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇 ‘𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌤𑌾𑌸𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌦𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌯𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌃 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑍇 𑌪𑌕𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌶𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑍇𑌨 ‘𑌕𑌷𑌾𑌯𑌪𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌃’, ‘𑌕𑌷𑌾𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃

பஞ்சத்திற்கும் ப்ரபுவாகிய நீர் உமக்கு சரீரங்களாகிய சேதனம் அசேதனங்களாகிய எல்லா வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்திருக்கிறீர். அன்றிக்கே ‘𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃’ என்பதற்கே எல்லா வஸ்துக்களையும் என்றர்த்தமாகவுமாம். ‘𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰’ என்பதினால் உபாஸனம் செய்பவர்களின் சரீரங்கள் சொல்லப்படுகின்றனவாகவுமாம். ஆகையினால் ப்ரபுவாகிய நீர் சேஷபூதர்களான எங்களுடைய சரீரங்களை எங்கும் பரவினதாயும் அடையாளமாயும் உமக்கு சரீரமாயும் இருக்கிற அந்த சக்ரத்தினால் அடையாளம் பண்ணப்பட்டதாகச் செய்து அங்கீகரிக்கிறீர் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. அப்படிப்பட்ட அக்னியில் தாபம் செய்யப்பட்ட சக்ரத்தினால் தாபம் செய்யப்படாத சரீரத்தை உடையவன் என்றர்த்தம். அதினாலேயே, 𑌆𑌮𑌃- போக்கடிக்கப்படாத பாபங்களை உடையவன். ‘𑌤𑌤𑍍’ என்று பரப்ருஹ்மம் சொல்லப்படுகிறது, ‘𑌯𑌤𑍍-𑌤𑌤𑍍’ இத்யாதி ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினாலும், ‘𑌤𑌤𑍍’ என்று அந்த பெரிய வஸ்துவாகிய பரமாத்மாவிற்குப் பெயராகிறது’ என்றிவை முதலாக ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறபடியினாலும். ரிக்வேதத்தில் ‘𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌤𑌾𑌸𑌃’ என்று பதங்களைப் பிரித்தே ஓதப்படுகிறபடியினால் மற்ற இடங்களிலும் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளுவது உசிதமாகும். எவன் பகவானுடைய சக்ரத்தினால் அங்கனம் செய்யப்படவில்லையோ அவன் உன்னை அடைவதில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. எவர்கள் 𑌶𑍃𑌤𑌾𑌃-பரிபக்வத்தை அடைந்தவர்களோ என்று அர்த்தம். ஆதலால் ‘கர்மங்களினால் பாபங்கள் பரிபக்வத்தை அடைகின்றன, ஜ்ஞானம் என்பது உயர்ந்தகதியைக் கொடுக்

பக்வ ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே |' இத்யுக்தம் விவக்ஷிதம் | ஏவ இத்யவதாரணே | யே ஸுதர்ஶநம் வஹந்தி பரிபக்வஜ்ஞாநா: த ஏவ தத் ஸநாதநம் பரம் ப்ரஹ்மஸ்தாநம் ப்ராப்நுவந்தீத்யர்த்த: | பவித்ரஶப்தஸ்ய ஸுதர்ஶநபர்யாயத்வம் ந கேவலம் ஶ்ருதிஸித்தம், அபி து நைகண்டுகைரப்யுக்தம் | ததா ஹி—பஞ்சாயுதாநாம் ப்ரஸ்தாவே 'ஸுதர்ஶநம் அரம் சக்ரம் பவித்ரம் சரணம் ஹரே: | ஶங்கோ ஜலோத்பவ: பாண்டு: பாஞ்சஜந்ய: பராவர: ||' இதி | காடகே—'சரணம் பவித்ரம் விததம் புராணம் ** ஊயாம' இதி | அஸ்யார்த்த:—'சரணம் ப்ராங்கணே சக்ரே' இதி நைகண்டுகா: | ஸ்ரீஶாஸ்த்ரே ச—'பவித்ரம் சரணம் சக்ரம் லோகத்வாரம் ஸுதர்ஶநம் | பர்யாயவாசகா ஹ்யேதே சக்ரஸ்ய பரமாத்மந: ||' இதி |

இறது', 'கர்மங்களினால் பாபங்கள் பரிபக்வத்தை அடைந்ததேயானால் பிறகு ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது' என்று மற்ற இடங்களில் சொல்லப்பட்டது இங்கும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. 'ஏவ' என்பது ஏவ என்பதின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. எவர்கள் சக்ரத்தை வஹித்துக் கொண்டவர்களாய்ப் பரிபக்வமான ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களோ அவர்களே அந்தப் பரப்ரும்மமாகிய உன்னை அடைவார்கள் என்றர்த்தம். 'பவித்ர' என்னும் பதம் சக்ரத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது ஶ்ருதி மாத்திரத்தில் ஏற்பட்டதல்ல. பின்னை எப்படி என்னில்:—நிகண்டுக்காரர்களினாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி என்னில்:—பஞ்சாயுதங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் 'ஸுதர்சநம், அரம், சக்ரம், பவித்ரம், சரணம், இவைகள் எல்லாம் பகவானுடைய சக்ரத்தைச் சொல்லுகின்றன. ஶங்க:, பவ:, பாண்டு:, பாஞ்சஜந்ய:, பராவர:, இவைகள் விஷ்ணுவின் சங்கத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காடகத்தில் 'சரணம் பவித்ரம்' என்றாரம்பித்து 'ஊயாம' என்கிற வரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதின் அர்த்தமாவது-'சரணம்' என்பது வீட்டின் வெளிப்புறத்தையும் சக்கரத்தையும் சொல்லும் என்று நிகண்டுக்காரர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீஶாஸ்திரத்திலும் 'பவித்ரம், சரணம், சக்ரம், லோகத்வாரம், ஸுதர்சநம், இந்தப் பதங்கள் பரமாத்மாவின் சக்ரமாகிய ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற பதங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி 'புராணம்' முதலிய பதங்கள் சக்ரத்தைச் சொல்லுவதாக இருந்தபோதிலும் அந்தந்த நிருக்திகளினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதில் தாத்பர்யமுடையவைகளாகையினால் புனருக்தி வருகிறது என்கிற ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லை. அதில் 'பவித்ர' என்னும் பதத்தின் அர்த்தம் முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. 'சரண' என்னும் பதமும் இவ்விடத்தில் தேரிஸ் போட்டப்பட்ட

ஏவம் பவித்ரசரணஶப்தயோஶ்சக்ரவாசகத்வேபி தத்தத்ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேதாந்ந பௌநருக்த்யஶங்கா | பவித்ரஶப்தார்த்த: ப்ராகேவோக்த: | சரணஶப்தஸ்த்வத்ர சரணாகாரகத்வாத் பரமகதிஸாதநத்வாத்வா | புராணம் புராதநம், அநாதீத்யர்த்த: | புராதநத்வேபி நவமிதி ச காசிந்நிருக்தி: | விஶ்வகர்மாதிபிஸ்தச்சக்ராதிநிர்மாணம் இதாநீம்தந ஶில்பிக்ருதசக்ராதிநிர்மாணவத் | தத்ராபி தத்ஶக்த்யநுப்ரவேஶாத் தத்கார்யகாரித்வோபபத்தி:, இதாநீம்தந சக்ரயந்த்ராதிவத் | யேந பூத:—யதங்கேந ஸம்ஸ்க்ருத இத்யர்த்த:, பூர்வோக்தஶ்ருத்யைகார்த்த்யாத் | தரதி துஷ்க்ருதாநி—பகவதாராதநப்ரதிபந்தகாநி பாபாநி அதிக்ராமதீத்யர்த்த: | யத்வா ஸாம்ஸாரிகம் ஸர்வம் க்ரமேணாதீத்யர்த்த: | ஏதத் ஸர்வம் ஸாதாரணமுக்தம் | தத்ஸ்வஸ்மிந்நாஶாஸ்தே—'தேந' இதி | ஸதா—நித்யாஸ்ப்ருஷ்டதோஷேணேத்யர்த்த: | பூதா இத்யாதி

சக்ரத்தின் ஆகாரம் போன்ற ஆகாரத்தை உடையதாகையினாலாவது பரகதியை அடைவதற்குக் காரணமாகையினாலாவது சொல்லுகிறது. புராணம்-பழையது, அநாதி என்றர்த்தம். மிகவும் பழையதாயிருந்தபோதிலும் புதியது போல் இருக்கிறது என்று ஒருவித நிருக்தி உண்டு. விஶ்வகர்மா முதலியவர்களினால் சக்ரம் முதலியவை ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதும் இப்பொழுது இருக்கும் சில்பிகள் சக்ரம் முதலியவைகளை உண்டாக்குவதைப் போலவே. அவ்விடங்களிலும் அந்த அநாதியான சக்ரத்தின் ஶக்தி அனுப்ரவேசித்திருப்பதினால் அந்த ஸுதர்சநத்தின் கார்யத்தை இவைகள் செய்கின்றன என்பது பொருத்தமுடையதாகிறது. இப்பொழுது இருக்கும் மனிதர்கள் சக்ரத்தின் (மந்திரஶாஸ்திரப்படி அக்ஷரங்கள் அடைக்கப்பட்ட) யந்திரங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதைப் போல. யேந பூத:-எந்த சக்ரத்தின் அடையாளத்தினால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட. முன்பு சொல்லி இருக்கும் ஶ்ருதிகளோடு ஒத்து இருப்பதினால். தரதி துஷ்க்ருதாநி—பகவானை ஆராதனம் செய்யத் தகாதவனாயிருக்கைக்குக் காரணங்களான பாபங்களைத் தாண்டுகிறான் என்றர்த்தம். அன்றிக்கே ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகிய எல்லாக் கர்மங்களையும் முறையே தாண்டுகிறான் என்றர்த்தமாகவுமாம். இது எல்லாம் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டது. அதைத் தன்னிடத்தில் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறான்—'தேந' என்றாரம்பித்து. ஸதா-ஒருபொழுதும் தோஷத்தோடு ஸம்பந்தப்படாத என்றர்த்தம். 'பூதா:' என்றிவை முதலியவைகளுக்குமுன் போல் அர்த்தம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியது. 'அதிதரேம' (தாண்டக்கடவோம்) என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்

कं परिपूर्णः । अतिशयेनैतद्व्यः । ब्रह्मलोकस्य आरं-भगवल्लोकप्राप्त्युपायभूतमित्यर्थः। यद्वा ब्रह्मलोकस्य जनस्य मोक्षप्राप्त्युपायभूतमित्यर्थः। अर्चिः-ज्योतिः। महश्शब्दैर्ज्वालाकिरणप्रकाशादिभेदस्य विवक्षितत्वान्न पौनरुक्त्यम्। ऊर्जस्वलं-शोभावत्। एतेन सुदर्शनत्वादिकं विवक्षितम्। अजरतस्य धारा बहुधा दोहमानेति समस्तजरामरणसन्तानोच्छेदकस्य नित्यस्य परमपुरुषार्थस्य मोक्षस्य साधनप्रकारान् पङ्गुमूर्ध्नि गङ्गापातवत्स्वयमेवायत्नसिद्धान् सम्पादयतीत्यर्थः। लोके-प्राप्तिसमये भगवल्लोके, यद्वा अस्मिन् लोके उपासनदशायाम्। सुखायितान्-सुखितानीत्यर्थः। सुप्रतिष्ठितान् कृधीति तदपेक्षितप्रार्थनं वा। विनियोगान्तरानुरोधेनार्थान्तरस्याविरोधश्च प्रागेवोक्तः। एवं वाक्यान्तराण्यपि द्रष्टव्यानि। तदेवं प्रत्यक्षैः प्रत्यक्षवत्पठितैश्च श्रुतिवाक्यैर्विशदं प्रतिपादितस्यार्थस्य विद्यमानेष्वप्युपबृंहणेष्वनपेक्षा।

டும். **ब्रह्मलोकस्य आरं**—பகவானுடைய லோகத்தை அடைவதற்கு உபாயமாகிறது. அன்றிக்கே இந்த ஜனத்திற்கு மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயமாக இருக்கிறது என்றர்த்தமாகவுமாம். அர்ச்சி:,ஜ்யோதி:, மஹ:, என்கிற பதங்களால் ஜ்வாலை கிரணம் ப்ரகாசம் என்கிற பேதங்கள் சொல்லப்படுகிறபடியினால் புநருக்தி இல்லை. **ऊर्जस्वलं**-ஶோபையை உடையது. இத்தால் ஸுதர்ஶநம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படும் தன்மை உடையது என்பது சொல்லப்பட்டது. **अजरतस्य धारा बहुधा दोहमानं** - கிழத்தனம் மரணம் முதலிய எல்லாப்பரம்பரைகளையும் போக்கடிக்கக் கூடியதாய் அழிவில்லாத உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை அனுபவிக்கும் விதங்கள் எல்லாவற்றையும் முடவன் தலையில் கங்கைகுதித்ததுபோல் தானே நம்முடைய ப்ரயத்தினம் இல்லாமல் கிடைக்கக்கூடியவைகளாகச் செய்கிறது என்றர்த்தம். **लोके** - அப்படிப்பகவானை அடைந்திருக்கும் ஸமயத்தில் அந்தப்பகவானுடைய லோகத்தில், அன்றிக்கே உபாஸனம் செய்யும் பொழுது இந்த லோகத்தில். **सुखायितान्** - ஸுகமாக இருப்பவைகளாக, நிலைநிற்பவைகளாக என்றர்த்தம். **कृधि** - செய்யட்டும் என்று அதற்கு வேண்டியவைகளை ப்ரார்த்திக்கிறதாகவுமாம். வேறு கர்மங்களில் விநியோகம் செய்திருப்பதற்குத் தகுந்தபடி அர்த்தம் சொல்லுவது மற்றொரு அர்த்தத்திற்கு விரோதியாகாது என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. இப்படி மற்ற வாக்யங்களும் அறியத்தக்கவைகள். ஆக இப்படி ப்ரத்யக்ஷங்களாயும், ப்ரத்யக்ஷம் போல் படிக்கப்பட்டவைகளாயும் இருக்கிற ஶ்ருதிவாக்யங்களினால் விஶதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு உபப்ரும்மணங்கள் இருந்தபோதிலும் அவைகளைப் பற்றிய அபேக்ஷை இல்லை.

186741

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ உ. வே. ராவ்ஸாஹிப் - டில்லி - ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்கள்.

இந்த ஸ்வாமியின் த்ரவ்ய ஸஹாயத்தால் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள, தஞ்சாவூர், நாகபட்டணம், பட்டுக்கோட்டை முதலிய இடங்களில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுவதற்கு உபந்யாஸம் செய்யும்படி ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட காடந்தேத்தி, ஸ்ரீ உ. வே. கோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி, நாகபட்டணம் சென்று, அவ்வூரில் இந்த ஜூலைமீ 2வ 3வ களில் "ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதம்" "விவேகம்" என்னும் விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்து. அப்போது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் உத்கர்ஷத்தையும், தற்காலம் எவ்வளவு தாழ்வான ஸ்திதிக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களில் பெரும்பாலோர் வந்திருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டி, அதைச் சீர்திருத்தவேண்டிய உபாயத்தையும் எடுத்து உரைத்தார். எல்லா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் இந்த உபந்யாஸங்களைக் கேட்டு ஆநந்தித்து, இனி தங்களைச் சீர்திருத்த முயர்ச்சி செய்துகொள்வதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டார்களாம். இந்த உபந்யாஸங்களால் பரமோபகாரம் செய்யும் தேசபக்தியுள்ள ராவ்ஸாஹிப் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் அவர்கள் க்ருதஜ்ஞதை உள்ளவர்களாக இருப்பதாக தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கா.

ஓர் ஸந்தேஹம்!

சிவபக்தர்கள் 'சிவ' என்னும் பதத்தை நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்து பஜனம் பண்ணுவதுபோல், விஷ்ணுபக்தர்கள் க்ருஷ்ண, ராம என்று பஜனம் செய்கிறார்களே தவிர, 'விஷ்ணு' என்னும் பதத்தை உச்சரித்து பஜனம் பண்ணவில்லையே. இதற்குக் காரணம் என்ன? இதற்கு ச்ருதி யுக்தி அனுபவத்தை அனுசரித்து பதில் எழுதும் வித்வானுக்கு ரூபாய் ஐந்து. ஸம்மானம் செய்வதாக திருக்காட்டுப்பள்ளி ப்ருஹ்மஸ்ரீ க்ருஷ்ண சாஸ்திரிகள் எழுதுகிறார். வித்வானுடைய பெயர் விலாசமும் பதிலுடன் ஸ்பஷ்டமாய் எழுதி அனுபபவேணும்.

கா.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, சேலம்.

சேலம் ஸபையின் மெம்பர்கள் அனைவரும்கூடி ஜஸ்டிஸ். ஸ்ரீ. உ. வே. வ. வே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கு கிடைத்திருக்கும் உன்னத பதவியினால் தங்களுக்கு உண்டாயிருக்கும் ஆநந்தத்தை காட்ட நிகழும் ஜூலைமீ 9வ ஒருகூட்டம்கூடி, அன்று அவர்களால் ஏகமனதாய் செய்த பின்வரும் ரிஸல்யூஷனை நமது ஆபீஸுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

"That the Salem Sri Vaishnava Siddhanta Sabha, feel it their just pride and honour to congratulate the Hon'ble Justice. V. V. Srinivasa Ayyangar B.A.B.L. the Champion of Sri Vaishnavism on his well deserved appointment as a Judge of the Madras High Court."

கா.

Ready for Sale.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கக்கூடிய புஸ்தகங்கள்.

1. வேதாந்த தீபிகை பழய ஸஞ்சிகைகள் வாலியூம் 1-க்கு-12 ஸஞ்சிகைகளுக்கு. 3 0 0

பைண்டு வாலியூம். 3 8 0

2. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்கரஹம்—ஸ்ரீ. உ.ப. இஞ்ஜிமேடு ரெங்கநாதாசாரியருடைய வ்யாக்யாநத்துடன். 0 4 0

3. ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத தத்வம். 0 3 0

4. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். ஸ்ரீ. உ.ப. பண்டிதபூஷணம் வித்வான் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசாரியர் வ்யாக்யாணத்துடன் 6 8 0

5. ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸார ஸங்க்ரஹம். 0 8 0

6. ஜநகநந்தினி—ஸ்ரீ. உ. ப. தி. தி. ரங்காசார்யரால் செய்யப்பட்டது. 1 0 0

7. மும்மணிக்கோவை—ஸ்ரீ. உ. ப. பண்டிதபூஷணம் வித்வான் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசார்யர் வ்யாக்யாணத்துடன் 0 8 0

8. கற்புநிலை (பாதிவ்ரத்யம்) ஸ்ரீ. உ.ப. வித்யாநிதி க்ருஷ்ணமாசார்யரால் செய்யப்பட்டது. 0 2 0

9. விவாஹரஹஸ்யம்—ஸ்ரீ. உ.ப. வித்யாநிதி க்ருஷ்ணமா சாரியாரால் செய்யப்பட்டது. 0 4 0

[ஸம்ஸ்க்ருத புஸ்தகங்கள் தேவநாகர எழுத்தில்.]

10. ந்யாய பரிசுத்தி. 3 0 0

11. கத்யத்ரயம், ஸ்ரீ தேசிகன் பாஷ்யத்துடன். 1 0 0

இவைகளை கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ள விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

The Secretary,
Sri Vaishnava Siddhanta Sabha,
2/11, Adiappa Mudaly Street, Purasawalkam,
Vepery Post, (MADRAS. N. C.)

Published by the Secretary, Sri Vaishnava Siddhanta Sabha,
Purasawalkam, Madras.